



## Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK TRIBUNÁLU (osmého senátu)

30. června 2016\*

„Dumping — Dovoz příslušenství (fitinek) pro trouby nebo trubky z kujné (tvárné) litiny se závitem, pocházejícího z Číny — Konečné antidumpingové clo — Důvěrné zacházení s výpočty běžné hodnoty — Včasné poskytnutí informací — Lhůta pro přijetí rozhodnutí o zacházení jako s podnikem působícím v tržním hospodářství — Právo na obhajobu — Rovné zacházení — Zásada zákazu zpětné účinnosti — Článek 2 odst. 7 až 11, čl. 3 odst. 1 až 3, čl. 6 odst. 7, čl. 19 odst. 1 a 5, čl. 20 odst. 2 a 4 nařízení (ES) č. 1225/2009“

Ve věci T-424/13,

**Jinan Meide Casting Co. Ltd**, se sídlem v Jinan (Čína), zastoupená R. Antoninim a E. Monardem, advokáty,

žalobkyně,

proti

**Radě Evropské unie**, zastoupené S. Boelaert a B. Driessenem, jako zmocněnci, ve spolupráci s S. Gubelem, avocat, a de B. O'Connorem, solicitor,

žalované,

podporované

**Evropskou komisí**, zastoupenou J.-F. Brakelandem a M. Françem, jako zmocněnci,

vedlejší účastníci,

jejímž předmětem je návrh na zrušení prováděcího nařízení Rady (EU) č. 430/2013 ze dne 13. května 2013 o uložení konečného antidumpingového cla na dovoz příslušenství (fitinek) pro trouby nebo trubky z kujné (tvárné) litiny se závitem pocházejícího z Čínské lidové republiky a Thajska, o konečném výběru prozatímního cla uloženého z tohoto dovozu a o ukončení řízení s ohledem na Indonésii (Úř. věst. L 129 s. 1), v rozsahu, v němž se použije na žalobkyni,

TRIBUNÁL (osmý senát),

ve složení D. Gratsias (zpravodaj), předseda, M. Kančeva a C. Wetter, soudci,

vedoucí soudní kanceláře: L. Grzegorzcyk, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 22. října 2015,

\* Jednací jazyk: angličtina.

vydává tento

## Rozsudek

### Skutečnosti předcházející sporu

- 1 Nařízení Rady (ES) č. 1225/2009 ze dne 30. listopadu 2009 o ochraně před dumpingovým dovozem ze zemí, které nejsou členy Evropského společenství (Úř. věst. L 343, s. 51, dále jen „základní nařízení“) vymezuje pravidla práva Evropské unie, která se použijí na řízení antidumpingového šetření. Z bodu 3 odůvodnění tohoto nařízení vyplývá, že s cílem zajistit řádné a transparentní uplatňování pravidel uvedených v Dohodě o provádění článku VI Všeobecné dohody o clech a obchodu 1994 (GATT) (Úř. věst. L 336, s. 103, dále jen „antidumpingová dohoda“), která je uvedena v příloze 1 A Dohody o zřízení Světové obchodní organizace (WTO) (Úř. věst. 1994, L 336, s. 3), toto nařízení co nejvíce přejímá ustanovení antidumpingové dohody do unijního práva.
- 2 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1168/2012 ze dne 12. prosince 2012, kterým se mění nařízení č. 1225/2009 (Úř. věst. L 344, s. 1, dále jen „pozměňující nařízení“), vstoupilo v platnost dne 15. prosince 2012.
- 3 Žalobkyně, společnost Jinan Meide Casting Co. Ltd, se sídlem v Číně je výrobcem příslušenství (fitinek) pro trouby nebo trubky z kujné (tvárné) litiny se závitem, které je určeno pro tuzemský trh a vývoz.

### *Skutečnosti týkající se řízení v souvislosti se šetřením před přijetím prozatímního nařízení*

- 4 V důsledku podnětu, který podal dne 3. ledna 2012 Výbor na obranu výrobního odvětví Evropské unie vyrábějícího příslušenství (fitinky) pro trouby nebo trubky z kujné (tvárné) litiny se závitem, zveřejnila dne 16. února 2012 Evropská komise oznámení o zahájení antidumpingového řízení týkajícího se dovozu příslušenství (fitinek) pro trouby nebo trubky z kujné (tvárné) litiny se závitem pocházejícího z Čínské lidové republiky, Thajska a Indonésie (Úř. věst. C 44, s. 33). Z bodu 3 uvedeného oznámení vyplývá, že výrobkem označeným za dumpingový je výrobek, který je předmětem šetření a který je zařazen v kombinované nomenklatuře uvedené v příloze I nařízení Rady (EHS) č. 2658/87 ze dne 23. července 1987 o celní a statistické nomenklatuře a o společném celním sazebníku (Úř. věst. L 256, s. 1; Zvl. vyd. 02/02, s. 382), kódu KN ex 7 307 19 10. V bodě 5.1.1.1, písm. a) tohoto oznámení Komise upřesnila, že s ohledem na potenciálně velký počet vyvážejících výrobců tohoto výrobku v Číně vybrala vzorek vyvážejících výrobců za podmínek v souladu s článkem 17 základního nařízení.
- 5 Dne 3. dubna 2012 předložila žalobkyně žádost o zacházení jako s podnikem v tržním hospodářství podle ustanovení čl. 2 odst. 7 písm. b) základního nařízení. Inspekce útvarů Komise na místě v prostorách žalobkyně za účelem posouzení této žádosti byla stanovena na dny 30. května až 1. června 2012. Komise sdělila žalobkyni dne 9. července 2012 základní skutečnosti a závěry, na jejichž základě se rozhodla žalobkyni neudělit zacházení jako s podnikem v tržním hospodářství. Žalobkyně poskytla Komisi dopisem ze dne 23. července 2012 své vyjádření k uvedenému rozhodnutí. Žalobkyni bylo naopak, jako ostatním čínským vyvážejícím výrobcům zahrnutým do vzorku, uděleno individuální zacházení na základě čl. 9 odst. 2 druhého pododstavce základního nařízení.

### *Prozatímní nařízení a dokument poskytující prozatímní informace*

- 6 Dne 14. listopadu 2012 přijala Komise nařízení (EU) č. 1071/2012, kterým se ukládá prozatímní antidumpingové clo na dovoz příslušenství (fitinek) pro trouby nebo trubky z kujné (tvárné) litiny se závitem pocházejícího z Čínské lidové republiky a Thajska (Úř. věst. L 318, s. 10) (dále jen „prozatímní nařízení“).

- 7 V bodě 14 odůvodnění tohoto nařízení Komise uvádí, že vzhledem k nutnosti stanovit běžnou hodnotu pro vyvážející výrobce v ČLR, kterým není zacházení jako s podnikem v tržním hospodářství přiznáno, proběhla inspekce na místě s cílem stanovit běžnou hodnotu na základě údajů z Indie jako srovnatelné země (viz bod 13 níže) v prostorách jednoho z výrobců z této země, společnosti „Jainson Industries, Jalandhar, Paňdžáb, Indie“.
- 8 Komise v bodě 15 odůvodnění prozatímního nařízení uvádí, že šetření dumpingu se týkalo období od 1. ledna 2011 do 31. prosince 2011 a že průzkum trendů významných pro posouzení újmy se týkal období od roku 2008 do konce období šetření.
- 9 Komise vymezila v bodech odůvodnění 16, 17 a 18 prozatímního nařízení dotčený výrobek tak, že mimo jiné uvedla, že odpovídá příslušenství (fitinky) pro trouby nebo trubky z kujné (tvárné) litiny se závitěm v současnosti kódu KN ex 7307 19 10.
- 10 V bodě 19 odůvodnění prozatímního nařízení bylo stanoveno, že dotčený výrobek a výrobek vyráběný a prodáváný v ČLR, Thajsku a Indonésii a na domácím trhu v Indii, která sloužila jako srovnatelná země, jakož i výrobek vyráběný a prodáváný v Unii výrobním odvětvím Unie mají stejné fyzické a technické vlastnosti. Prozatímně se proto tyto výrobky považují za obdobné ve smyslu čl. 1 odst. 4 základního nařízení.
- 11 V bodě 30 odůvodnění prozatímního nařízení se stran vývozu pocházejících z ČLR stanoví, že dvanáct vyvážejících výrobců, kteří představují 51 % čínského vývozu do Unie během období šetření, spolupracovalo tím, že předložilo požadované informace. V tomto bodě odůvodnění je rovněž uvedeno, že v souladu s článkem 17 odst. 1 základního nařízení vybrala Komise vzorek složený ze tří z těchto dvanácti vyvážejících výrobců, představující 88 % objemu vývozu uvedených dvanácti vyvážejících výrobců. Součástí tohoto vzorku byla žalobkyně.
- 12 V bodě 40 odůvodnění prozatímního nařízení se uvádí, že dvouměsíční zpoždění, s nímž Komise rozhodla o zacházení jako s podnikem v tržním hospodářství u jedné ze společností, které o toto zacházení požádaly, a sice žalobkyně, bylo způsobeno v zásadě tím, že k ověření přiznání zacházení jako s podnikem v tržním hospodářství nemohlo dojít dříve, neboť dotčení výrobci nebyli v uvedeném okamžiku k dispozici. V tomto bodě odůvodnění je rovněž uvedeno, že okamžik určení přiznání zacházení jako s podnikem v tržním hospodářství neměl žádný dopad na výsledek.
- 13 V bodech odůvodnění 49 až 53 prozatímního nařízení Komise vysvětluje důvody, proč měla prozatímně za to, že Indie představuje v případě vývozu pocházejícího z ČLR vhodnou srovnatelnou zemi podle čl. 2 odst. 7 písm. a) základního nařízení.
- 14 V bodech odůvodnění 54 až 63 prozatímního nařízení Komise vysvětlila metodiku použitou pro zjištění běžné hodnoty obdobného výrobku ve smyslu čl. 1 odst. 4 základního nařízení, pokud jde o vývoz dotčeného výrobku pocházejícího z ČLR.
- 15 V bodě 54 odůvodnění prozatímního nařízení Komise mimoto uvedla, že vzhledem k tomu, že žádnému z čínských vývozců zařazených do vzorku nebylo uděleno ZTH, byla pro ně stanovena podle čl. 2 odst. 7 písm. a) základního nařízení běžná hodnota, přičemž Indie byla použita coby srovnatelná země.
- 16 Komise v bodě 55 odůvodnění prozatímního nařízení dále uvedla, že nejprve stanovila, zda celkové domácí prodeje obdobného výrobku výrobce ve srovnatelné zemi byly dostatečně reprezentativní, tj. zda tento objem představoval minimálně 5 % celkového objemu prodeje u vývozu dotčeného výrobku do Unie u každého vyvážejícího výrobce z ČLR zahrnutého do vzorku. Komise kromě toho ve stejném bodě odůvodnění uvedla, že k tomu došlo v případě dvou ze tří vyvážejících výrobců. Naopak pokud jde o žalobkyni, jak bude uvedeno v bodě 130 níže, Komise ve stadiu přijetí prozatímního nařízení dospěla k opačnému závěru.

- 17 Z bodů odůvodnění 56 a 57 prozatímního nařízení vyplývá, že Komise následně určila rozdílné typy obdobného výrobku, které musely být zohledněny pro stanovení běžné hodnoty. Komise za tímto účelem vymezila každý typ výrobku, který prodává výrobce ve srovnatelné zemi, který byl stejný nebo přímo srovnatelný s rozdílnými typy dotčeného výrobku, prodávanými na vývoz čínskými vyvážejícími výrobci. Zatřetí Komise poté, co takto vymezila typy obdobných výrobků, které je třeba zohlednit, jak je uvedeno v bodě odůvodnění 57 prozatímního nařízení, posoudila, zda je prodej na domácím trhu ve srovnatelné zemi u každého typu obdobného výrobku dostatečně reprezentativní, tj. zda objem prodeje nezávislým odběratelům během období šetření představoval u každého vyvážejícího výrobce nejméně 5 % z celkového objemu prodeje srovnatelného druhu výrobku na vývoz do Unie.
- 18 Začtvrté, jak je uvedeno v bodech odůvodnění 58 až 62 prozatímního nařízení, Komise přezkoumala, zda by bylo možné prodej těchto druhů obdobných výrobků uskutečněný v reprezentativním množství ve smyslu uvedeném v bodě 17 výše považovat za prodej uskutečněný v běžném obchodním styku, a to na základě podílu ziskových prodejů, tj. prodejů za čistou prodejní cenu odpovídající vypočteným výrobním nákladům nebo za cenu vyšší. Komise podle tohoto přezkumu zvolila způsob výpočtu běžné hodnoty.
- 19 Podle bodu 59 odůvodnění prozatímního nařízení se uvádí, že pokud podíl takto vymezeného ziskového prodeje obdobného typu výrobku překračuje 80 % celkového objemu prodeje tohoto typu výrobku a vážená průměrná cena tohoto typu výrobku se rovnala výrobním nákladům nebo byla vyšší, byla běžná hodnota tohoto typu výrobku stanovena na základě skutečné ceny na domácím trhu, která byla vypočítána coby vážený průměr veškerého prodeje tohoto typu během období šetření. Naproti tomu podle bodu 60 odůvodnění prozatímního nařízení se stanoví, že jestliže tento podíl ziskového prodeje činil 80 % nebo méně z celkového objemu prodeje obdobného druhu výrobku, nebo byla-li vážená průměrná cena tohoto typu nižší než výrobní náklady, byla běžná hodnota stanovena na základě skutečné ceny na domácím trhu vypočtené jako vážený průměr pouze ziskového prodeje daného typu.
- 20 Konečně podle bodu 61 odůvodnění prozatímního nařízení se uvádí, že pokud byly typy obdobných výrobků prodány se ztrátou, mělo se za to, že nebyly prodány v běžném obchodním styku. V bodě 62 odůvodnění prozatímního nařízení se dále uvádí, že pro výše uvedené typy výrobků, jakož i pro typy výrobků, které nebyly prodány v reprezentativním množství, ve smyslu uvedeném v bodě 17 výše, byla použita podle čl. 2 odst. 3 a odst. 7 písm. a) základního nařízení metoda početního zjištění hodnoty.
- 21 Pokud jde o stanovení vývozní ceny, z bodu 64 odůvodnění prozatímního nařízení vyplývá, že tyto ceny byly stanoveny za použití čl. 2 odst. 8 základního nařízení, tj. na základě vývozních cen skutečně zaplacených či splatných vyvážejícím výrobcům z ČLR zařazeným do vzorku.
- 22 Podle bodů odůvodnění 65 až 67 prozatímního nařízení bylo podle čl. 2 odst. 10 základního nařízení provedeno srovnání mezi běžnou hodnotou a vývozní cenou na základě ceny ze závodu, přičemž příslušné úpravy týkající se charakteristických vlastností, nepřímých daní, nákladů dopravy, nakládky, pojištění, manipulačních a vedlejších nákladů, balení, úvěrových a bankovních poplatků byly provedeny ve všech případech, kdy byly přiměřené, přesné a podložené ověřenými podklady.
- 23 Podle bodu 68 odůvodnění prozatímního nařízení bylo dumpingové rozpětí podniků z ČLR zařazených do vzorku stanoveno srovnáním vážené průměrné běžné hodnoty každého typu obdobného výrobku stanovené pro srovnatelnou zemi s váženou průměrnou vývozní cenou odpovídajícího typu dotčeného výrobku podle čl. 2 odst. 11 základního nařízení.
- 24 Podle bodu 69 odůvodnění prozatímního nařízení činilo prozatímní vážené průměrné dumpingové rozpětí, které bylo vypočítáno na základě uvedeném výše v bodě 23, 39,3 % z ceny CIF (náklady, pojištění a přeprava) na hranice Unie před proclením dotčeného výrobku.



- 25 V článku 1 odst. 2 prozatímního nařízení byla stanovena sazba prozatímního antidumpingového cla žalobkyně ve výši 39,3 %.
- 26 Dopisem ze dne 15. listopadu 2012 poskytla Komise žalobkyni dokument poskytující prozatímní informace podle čl. 20 odst. 1 základního nařízení. Vedle prozatímního nařízení, které bylo uvedeno v příloze tohoto dokumentu, byla jeho součástí i příloha 2, která se týká metodiky použité pro výpočet dumpingů, a příloha 3, která se týká výpočtu cenového podbízení a újmy.
- 27 Komise nejprve v příloze 2 tohoto dokumentu poskytujícího prozatímní informace poskytla několik obecných vysvětlení o výpočtu dumpingového rozpětí. Komise mimo jiné poskytla několik upřesnění, pokud jde o vyloučení určitého typu dotčeného výrobku, v rámci vývozních prodejů žalobkyně, jakož i rozdílné úpravy, které provedla za účelem spravedlivého srovnání v souladu s čl. 2 odst. 10 základního nařízení. Komise rovněž v této příloze 2 uvedla několik tabulek, které se týkaly podrobného výpočtu dumpingového rozpětí podle typu výrobku, ze kterých odstranila části vycházející z údajů poskytnutých výrobcem ve srovnatelné zemi. Podle upřesnění Komise uvedeného v této příloze spolupracoval v uvedeném šetření pouze jeden výrobce ze srovnatelné země, a tudíž informace pocházející ze srovnatelné země nemohly být šířeny na úrovni kontrolních čísel výrobku.

*Komunikace mezi žalobkyní a Komisí v době po přijetí prozatímního nařízení*

- 28 Dne 17. prosince 2012 žalobkyně zaslala Komisi své vyjádření k dokumentu poskytujícímu prozatímní informace. Toto vyjádření se týkalo pěti bodů, a sice stanovení zacházení jako s podnikem v tržním hospodářství, běžné hodnoty, úpravy běžné hodnoty týkající se daně z přidané hodnoty (DPH), nezbytnosti úpravy týkající se výrobního postupu a vývozní ceny.
- 29 Pokud jde o druhý bod, žalobkyně konkrétně tvrdila, že Komise nesprávně použila vypočítanou hodnotu, pokud jde o všechny typy obdobného výrobku, které byly srovnávány s typy dotčeného výrobku, který vyvážela do Unie. Podle žalobkyně měla Komise použít cenu na domácím trhu výrobce ve srovnatelné zemi, a nikoli metodu vypočítané hodnoty, neboť použití posledně uvedené metody lze odůvodnit pouze tehdy, pokud není možné použít cenu na domácím trhu, což nebyl případ v projednávané věci. Dále měla žalobkyně za to, že použití 5% limitu pro stanovení reprezentativnosti prodejů obdobného výrobku nebylo odůvodněné, neboť se, jako v projednávané věci, týkalo srovnání domácích cen daného výrobce na indickém trhu a vývozních cen čínských výrobců. Podle žalobkyně použití tohoto limitu nadměrně postihovalo vyvážející výrobce s významným objemem vývozu, jako je žalobkyně, neboť pro posledně uvedené je těžší takové kritérium reprezentativnosti splnit. Mimoto tento limit není ve smyslu čl. 2 odst. 2 základního nařízení absolutním limitem. Žalobkyně na základě těchto důvodů požádala Komisi o nový výpočet běžné hodnoty v souladu s tímto vyjádřením. Žalobkyně následně předložila další dvě výtky týkající se stanovení běžné hodnoty, které se týkají použití jednak obratu pro stanovení výrobních nákladů výrobce ze srovnatelné země a jednak jednotného průměrného ziskového rozpětí pro všechny typy výrobku. Žalobkyně se kromě toho poté, co „vzala na vědomí skutečnost, že výrobce ze srovnatelné země je společnost Jainsons Industries“, vyjádřila k úpravám běžné hodnoty, a zejména uvedla důvody, proč žádá o úpravu z důvodu rozdílných vlastností.
- 30 Žalobkyně konečně stran vývozní ceny žádala, aby Komise jednak vypočítala dumpingové rozpětí na základě veškerého prodeje u vývozu dotčeného výrobků, a aby jí dále poskytla dodatečná vysvětlení ohledně výpočtu úprav, které byly provedeny v případě vývozního prodeje z důvodu rozdílných vlastností.
- 31 Na slyšení dne 6. února 2013 žalobkyně v podstatě zopakovala veškeré připomínky, které se týkají dokumentu poskytujícího prozatímní informace, které byly uvedeny v jejím dopise ze dne 17. prosince 2012. Žalobkyně na podporu svých žádostí o úpravy, které se týkají výrobního postupu, odkazuje zejména na údaje, které uvádějí informace o výrobcí ve srovnatelné zemi, tj. jednak na výňatek

z internetové stránky výrobce ve srovnatelné zemi, která obsahuje mimo jiné informace o počtu pracovníků, ročním objemu výroby, jakož i o hlavních výrobních prostředcích, kterými tento výrobce disponuje, a jednak na korespondenci mezi tímto výrobcem a žalobkyní z období mezi 29. lednem a 1. únorem 2013.

- 32 Dne 15. března 2013 zaslala Komise žalobkyni dokument poskytující konečné informace. Součástí tohoto dokumentu byla příloha 1, která obsahovala dokument poskytující obecné informace, ve kterém byly podle čl. 20 odst. 2 základního nařízení opětovně uvedeny nejdůležitější skutečnosti a úvahy, na jejichž základě Komise navrhuje unijnímu orgánu přijetí konečných opatření. V přílohách 2 a 3 tohoto dokumentu poskytujícího konečné informace se Komise konkrétně vyjádřila k výpočtu dumpingového rozpětí a k výpočtu cenového podbízení a újmy. Komise mimo jiné v příloze 2 nejprve uvedla, že souhlasí s vyjádřením žalobkyně, která uváděla, že běžná hodnota měla být vypočítána na základě domácího prodeje jediného spolupracujícího výrobce ve srovnatelné zemi, přestože tento prodej nebyl uskutečněn v objemu, který by byl reprezentativní ve smyslu čl. 2 odst. 2 základního nařízení. Ke stanovení běžné hodnoty za účelem stanovení konečného dumpingového rozpětí žalobkyně byl proto použit domácí prodej jediného spolupracujícího výrobce ve srovnatelné zemi uskutečněný v běžném obchodním styku. Komise dále uvedla, že rovněž přijala námitku žalobkyně, podle které mělo být dumpingové rozpětí stanoveno na základě veškerého vývozu, a nikoli jen na základě vývozu typů dotčeného výrobku, které odpovídají obdobným typům výrobku a které byly prodávány výrobcem ve srovnatelné zemi na domácím trhu. Komise upřesnila, že v případě typů dotčeného výrobku, ve vztahu k nimž neexistují obdobné typy, byla běžná hodnota upravena v souladu s čl. 2 odst. 10 písm. a) základního nařízení podle tržní hodnoty rozdílu fyzických vlastností.
- 33 Komise uvedla, že naopak zamítla žádosti žalobkyně, které se týkaly úpravy z důvodu rozdílů mezi žalobkyní a výrobcem ve srovnatelné zemi v oblasti výrobního postupu a produktivity. Komise nejprve stran žádosti o úpravu týkající se výrobního postupu sice připustila, že mezi dvěma dotčenými výrobci existují určité rozdíly ve výrobním postupu, avšak zároveň potvrdila, že spotřeba ocelového šrotu na jednotku byla téměř shodná. Dále Komise ke druhé žádosti o úpravu v zásadě tvrdila, že úpravu lze odůvodnit pouze na základě rozdílů, které ovlivňují cenu, a na základě srovnatelnosti cen výrobce ve srovnatelné zemi a vývozce v zemi bez tržního hospodářství, a že pouze podrobná analýza by mohla odhalit veškeré rozdíly faktorů ovlivňujících náklady a prokázat vliv na ceny a jejich srovnatelnost, což by vyžadovalo další úpravu.
- 34 Komise rovněž v příloze 2 dokumentu poskytujícího konečné informace poskytla řadu tabulek, které se týkaly podrobného výpočtu dumpingového rozpětí podle typu výrobku, která odpovídala řadě tabulek uvedených v příloze 2 dokumentu poskytujícího prozatímní informace, na který je odkazováno v bodě 27 výše. Komise přitom stejně jako v dokumentu poskytujícím prozatímní informace i v dokumentu poskytujícím konečné informace zcela odstranila části, které vychází z údajů poskytnutých výrobcem ve srovnatelné zemi.

*Komunikace mezi žalobkyní a Komisí v době po zaslání dokumentu poskytujícího konečné informace*

- 35 Dne 18. března 2013 zaslal výrobce ve srovnatelné zemi Komisi dopis, v němž uvedl, že „uděluje Komisi výslovné svolení k tomu, aby zveřejnila [na podnět žalobkyně] důvěrné znění jeho odpovědi na dotazník, jakož i důkazy získané během inspekce na místě v jeho prostorách“. Tento výrobce mimo jiné v tomto dopise uvádí, že ve stejný den poskytl tyto dokumenty žalobkyni.
- 36 E-mailem ze dne 18. března 2013 požádala žalobkyně Komisi, aby jí na základě výše uvedeného dopisu výrobce ve srovnatelné zemi poskytla důvěrné znění odpovědi tohoto výrobce na antidumpingový dotazník, jakož i důkazy získané během inspekce na místě v prostorách uvedeného výrobce. Žalobkyně mimoto „s ohledem na svolení výrobce ve srovnatelné zemi, které se týkalo poskytnutí důvěrného znění jeho odpovědi na dotazník“, požádala ve stejném e-mailu Komisi, aby jí poskytla veškeré výpočty týkající se běžné hodnoty. Žalobkyně konečně požádala o konkrétní informace týkající se tří citlivých

otázek, a sice zaprvé způsobu, jakým byla stanovena běžná hodnota u typů dotčeného výrobku, u nichž neexistuje obdobný výrobek, zadruhé způsobu, jakým Komise odlišila příslušenství na černém povrchu výrobku a příslušenství na povrchu galvanizovaném, a zatřetí základu, na kterém Komise dospěla k závěru, že jednotková spotřeba ocelového šrotu byla u výrobce ve srovnatelné zemi téměř shodná se spotřebou tohoto materiálu u žalobkyně.

- 37 Žalobkyně ve svém druhém e-mailu ze dne 19. března 2013 zopakovala svou žádost. Žalobkyně se vyjádřila k důvodu odmítnutí, v němž Komise podle informací poskytnutých výrobcem ve srovnatelné zemi tomuto výrobcovi tvrdila, že nelze změnit důvěrnou povahu těchto informací ve vztahu k určitým zúčastněným stranám. V této souvislosti uvedla jednak to, že se v případě výpočtů dumpingového rozpětí a následně i údajů týkajících se běžné hodnoty jedná o údaje charakteristické pro dotčenou společnost, a jednak to, že základní nařízení nevylučuje, že by se zvláštní svolení osoby, která poskytla důvěrné údaje, mohlo vztahovat pouze na jednu zúčastněnou stranu. Žalobkyně mimoto uvedla, že může být dotčeno její právo na obhajobu, a požádala, aby bylo řešení předmětného sporu předloženo úředníkovi pro slyšení, jehož funkce je upravena rozhodnutím předsedy Evropské komise ze dne 29. února 2012 o funkci a mandátu úředníka pro slyšení v určitých obchodních řízeních (Úř. věst. 2012, L 107, s. 5).
- 38 Vedoucí odboru antidumpingového šetření Komise v odpovědi ze dne 21. března 2013 prostřednictvím e-mailu zamítl žádost žalobkyně, přičemž odmítnutí odůvodnil takto: „informace týkající se běžné hodnoty byly použity pro tři vyvážející výrobce zahrnuté do vzorku, a nikoli pouze pro podnik Jinan Meide. Poskytnutí těchto informací pouze podniku Jinan Meide by znamenalo selektivní poskytnutí důvěrných informací jediné zúčastněné straně, zatímco ostatní zúčastněné strany, kterých se týkají stejné informace, by nemohly využít tohoto privilegovaného přístupu k důvěrným informacím“. V následném e-mailu ze stejného dne úředník pro slyšení uvedl, že sdílí postoj vyjádřený ve výše uvedeném e-mailu, a zdůraznil, že nediskriminační zacházení se stranami je zásadním prvkem šetření.
- 39 Dne 25. března 2013 zaslala žalobkyně Komisi svá vyjádření k dokumentu poskytujícímu konečné informace. Žalobkyně se nejprve opětovně vrátila ke sporným bodům, které vytykala Komisi během výměny e-mailů uvedených v bodech 36 až 38 výše, a opakovaně požádala o poskytnutí důvěrného znění odpovědi výrobce ve srovnatelné zemi na antidumpingový dotazník, o důkazy získané během inspekce na místě v prostorách uvedeného výrobce a o poskytnutí veškerých výpočtů týkajících se stanovení běžné hodnoty. Žalobkyně kromě toho předložila několik konkrétních otázek, které se týkají stanovení běžné hodnoty, z nichž některé byly již předloženy v jejím vyjádření k dokumentu poskytujícímu prozatímní informace. Žalobkyně tentokrát vycházela z údajů výrobce ve srovnatelné zemi, které jí posledně uvedený výrobce mezitím poskytl a které byly uvedeny v jeho e-mailu ze dne 18. března 2013 (viz bod 35 výše).
- 40 Žalobkyně zejména zopakovala svou konkrétní žádost uvedenou v e-mailu ze dne 18. března 2013 (viz bod 36 výše), která se týkala poskytnutí metody výpočtu běžné hodnoty u typů dotčeného výrobku, u nichž neexistují obdobné typy. Měla totiž za to, že upřesnění, které poskytla Komise v dokumentu poskytujícím konečné informace a které se týkalo úpravy běžné hodnoty těchto výrobků podle tržní hodnoty rozdílu fyzických vlastností výrobku, nebylo dostatečné. Mimoto tvrdila, že sama vyrábí 1 645 typů dotčeného výrobku, přičemž výrobce ve srovnatelné zemi vyrábí pouze 287 typů obdobného výrobku, a tudíž u 83 % typů dotčeného výrobku neexistovaly jim odpovídající typy. Kromě toho z 11 130 tun výrobků, které žalobkyně vyvezla do Unie během období šetření, připadalo pouze 5 738 tun na typy výrobků, u nichž existovaly odpovídající typy. Za těchto okolností bylo požadované poskytnutí informací zcela zásadní z hlediska jejího práva na obhajobu.
- 41 Žalobkyně dále navrhla úpravy, které se jednak týkaly rozdělení výrobních nákladů podle obratu a jednak výpočtu úprav běžné hodnoty v případě nákladů na dopravu a balení. Žalobkyně rovněž zopakovala a upřesnila své žádosti o úpravy, které se týkaly výrobního postupu a produktivity, které

uvedla ve svém vyjádření k dokumentu poskytujícím prozatímní informace, jakož i její výtku vůči úpravě z důvodu DPH bez nároku na odpočet, kterou rovněž předložila v rámci výše uvedeného vyjádření. Kromě toho předložila novou žádost o úpravu týkající se prodaného množství.

- 42 Žalobkyně dne 26. března 2013 během slyšení, které jí umožnily útvary Komise, opětovně uvedla žádosti a výtky, které předložila v rámci svého vyjádření k žádosti o poskytnutí konečných informací. V návaznosti na toto slyšení žalobkyně v dopise ze dne 27. března 2013 uvádí, že Komise během slyšení dne 26. března 2013 uvedla, že metoda, která byla použita pro tento výpočet, vycházela z průměrné běžné hodnoty typů výrobku, která byla stanovena pro odpovídající typy výrobku upravené na základě tržní ceny [podle rozdílu fyzických vlastností] podle ceny vývozu do Unie stanovené žalobkyní pro typy dotčeného výrobku, u kterých neexistovaly odpovídající typy. Žalobkyně v této souvislosti uvedla, že má za to, že tato metodika vychází z předpokladu, který není ani odůvodněný ani ověřitelný, podle kterého se tržní hodnota rozdílů fyzických vlastností odráží ve vývozní ceně, přičemž navrhla jinou metodu, která spočívala v omezení počtu typů výrobků, u nichž neexistují odpovídající typy, zkrácením kontrolních čísel výrobku, tak aby bylo možné odpovídající typy vymezit.

### **Napadené nařízení**

- 43 Rada Evropské unie přijala dne 13. května 2013 prováděcí nařízení (EU) č. 430/2013 o uložení konečného antidumpingového cla na dovoz příslušenství (fitinek) pro trouby nebo trubky z kujné (tvárné) litiny se závitem pocházejícího z Čínské lidové republiky a Thajska, o konečném výběru prozatímního cla uloženého z tohoto dovozu a o ukončení řízení s ohledem na Indonésii (Úř. věst. L 129, s. 1, dále jen „napadené nařízení“).
- 44 V bodě 15 odůvodnění napadeného nařízení Rada uvádí, že jelikož nebyly vzneseny žádné připomínky ohledně zacházení jako s podnikem v tržním hospodářství a individuálního zacházení, potvrzují se prozatímní zjištění uvedená v bodě 32 až 46 odůvodnění prozatímního nařízení.
- 45 V bodě 17 napadeného nařízení Rada uvádí, že přijala námitku jednoho čínského vyvážejícího výrobce, podle kterého by se běžná hodnota měla vypočítat na základě domácího prodeje uskutečněného jediným spolupracujícím výrobcem v srovnatelné zemi, přestože jeho prodej nedosahuje reprezentativního množství. Rada uvádí, že ke stanovení běžné hodnoty byl proto použit tento prodej jediného uskutečněného v běžném obchodním styku.
- 46 V bodě 18 odůvodnění napadeného nařízení Rada uvádí, že rovněž přijala námitku stejného čínského vyvážejícího výrobce, který uvedl, že by se dumpingové rozpětí mělo stanovit s použitím veškerého prodeje na vývoz, a nikoli jen podle prodejů, které se týkají typů dotčených výrobků, které odpovídají typům, které jsou přímo srovnatelné s typy prodávanými výrobcem ve srovnatelné zemi na jeho domácím trhu.
- 47 V bodě 19 odůvodnění napadeného nařízení Rada uvádí, že jelikož nebyly vzneseny žádné další připomínky ohledně běžné hodnoty, vývozní ceny a srovnání, potvrzují se prozatímní zjištění uvedená v bodech 54 a 59 až 61 a v 64 až 67 odůvodnění prozatímního nařízení.
- 48 Z bodu 20 odůvodnění napadeného nařízení vyplývá, že vážená průměrná běžná hodnota každého typu obdobného výrobku stanovená pro srovnatelnou zemi v souladu s metodou uvedenou v bodech 17 až 19 uvedeného nařízení byla srovnána s váženou průměrnou vývozní cenou odpovídajícího typu dotčeného výrobku.
- 49 Podle tabulky uvedené v bodě 21 odůvodnění napadeného nařízení činí konečné dumpingové rozpětí žalobkyně 40,8 %.



50 Článek 1 odst. 1 napadeného nařízení stanoví:

„Ukládá se konečné antidumpingové clo na dovoz příslušenství (fitinek) pro trouby nebo trubky z kujné (tvárné) litiny se závitem, s vynětím částí kompresních fitinek používajících metrický závit podle normy ISO DIN 13 a kruhových rozvodných skříní z kujné (tvárné) litiny se závitem bez víka, v současnosti kódu KN ex 7307 19 10 (kód TARIC 7307 19 10 10), pocházejícího z Čínské lidové republiky (dále jen „ČLR“) a Thajska.“

51 V článku 1 odst. 2 napadeného nařízení se stanoví, že pokud jde o žalobkyni, sazba konečného antidumpingového cla použitelná na čistou cenu s dodáním na hranice Unie před proclením je pro uvedený výrobek stanovena ve výši 40,8 %.

### **Řízení a návrhová žádání účastnic řízení**

52 Návrhem došlým kanceláři Tribunálu dne 7. srpna 2013 podala žalobkyně projednávanou žalobu.

53 Podáním došlým kanceláři Tribunálu dne 26. září 2013 požádala Komise o vedlejší účastenství na podporu návrhových žádání Rady, žalované. Žalobkyně ani Rada se k uvedenému návrhu nevyjádřily. Usnesením ze dne 19. listopadu 2013 povolil předseda osmého senátu Tribunálu vedlejší účastenství Komise. Komise podala spis vedlejší účastnice a ostatní účastníci řízení podali svá vyjádření k tomuto spisu vedlejší účastnice ve stanovených lhůtách.

54 Žalobkyně navrhuje, aby Tribunál:

- zrušil napadené nařízení v rozsahu, v němž se jí týká,
- uložil Radě a Komisi náhradu nákladů řízení.

55 Rada navrhuje, aby Tribunál:

- žalobu zamítl,
- uložil žalobkyni náhradu nákladů řízení.

56 Komise navrhuje, aby Tribunál:

- žalobu zamítl,
- uložil žalobkyni náhradu nákladů řízení.

### **Právní otázky**

57 Žalobkyně uplatňuje na podporu své žaloby pět žalobních důvodů. První žalobní důvod vychází z porušení práva žalobkyně na obhajobu ze strany orgánů Unie a z porušení čl. 6 odst. 7 a čl. 20 odst. 2 a 4 základního nařízení, neboť tyto orgány jí odmítly sdělit informace relevantní pro stanovení běžné hodnoty. Druhý žalobní důvod vychází z porušení čl. 2 odst. 10 základního nařízení a článku 2.4 antidumpingové dohody v rozsahu, v němž orgány zamítly žádosti o úpravu běžné hodnoty předložené žalobkyní, a podpůrně z nedostatečného odůvodnění. Třetí žalobní důvod vychází z porušení čl. 2 odst. 7 písm. a), čl. 2 odst. 10 úvodního ustanovení a písm. a), jakož i čl. 2 odst. 11 ve spojení s čl. 2 odst. 7 písm. a), odst. 8 a 9 a čl. 9 odst. 5 základního nařízení, jakož i zásady zákazu diskriminace v rozsahu, v němž orgány použily pro stanovení běžné hodnoty výrobků, u nichž neexistují odpovídající výrobky, nesprávnou metodu. Čtvrtý žalobní důvod vychází z porušení čl. 2

odst. 7 základního nařízení v rozsahu, v němž Komise oznámila své závěry ohledně zacházení jako s podnikem v tržním hospodářství až 9. července 2012. Pátý žalobní důvod vychází z porušení čl. 3 odst. 1, 2 a 3 základního nařízení v rozsahu, v němž je vymezení újmy odvětví Unie založeno na nepřesných údajích, pokud jde o objem dumpingového dovozu pocházejícího z Číny.

- 58 Tribunál má za to, že je vhodné nejprve přezkoumat čtvrtý žalobní důvod a následně první žalobní důvod.

*Ke čtvrtému žalobnímu důvodu*

- 59 Podstatou tvrzení žalobkyně je, že k oznámení závěrů ohledně zacházení jako s podnikem v tržním hospodářství došlo až po pěti měsících od data zahájení šetření, což je v rozporu s tříměsíční lhůtou stanovenou v čl. 2 odst. 7 základního nařízení. Tento výklad podle žalobkyně potvrzuje judikatura Soudního dvora. Žalobkyně mimo jiné tvrdí, že pokud by bylo rozhodnutí o zacházení jako s podnikem v tržním hospodářství přijato dříve, mohla by lépe uplatnit své právo na obhajobu. Kromě toho tvrzení orgánů, podle kterého bylo toto opožděné přijetí rozhodnutí o zacházení jako s podnikem v tržním hospodářství způsobeno tím, že čínští vyvážející výrobci nebyli k dispozici pro inspekci na místě, je věcně nesprávné a právně neopodstatněné. Žalobkyně konečně tvrdí, že vzhledem k tomu, že k porušení čl. 2 odst. 7 základního nařízení došlo dne 16. května 2012, nevztahoval se na ni článek 2 pozměňovacího nařízení, v němž je stanoveno použití tohoto nařízení na nová šetření a na šetření probíhající ode dne 15. prosince 2012, čímž je použití tohoto článku každopádně protiprávní.
- 60 Rada a Komise mají za to, že tuto argumentaci je třeba zamítnout.
- 61 Na úvod je třeba uvést, že podle čl. 2 odst. 7 písm. c) druhé věty základního nařízení ve znění před vstupem pozměňovacího nařízení, které je uvedeno v bodě 2 výše, v platnost, k čemuž došlo dne 15. prosince 2012, bylo stanoveno, že rozhodnutí o tom, zda výrobce splňuje kritéria týkající se zacházení jako s podnikem v tržním hospodářství, se přijme do tří měsíců od zahájení šetření. Po vstupu v platnost čl. 1 odst. 1 písm. a) pozměňujícího nařízení je však podle tohoto ustanovení základního nařízení stanoveno, že rozhodnutí o zacházení jako s podnikem v tržním hospodářství se obvykle přijme do sedmi měsíců, avšak v každém případě nejpozději osm měsíců od zahájení šetření. Toto nařízení se použije na všechna nová a probíhající šetření ode dne 15. prosince 2012.
- 62 Dál, jak bylo připomenuto v bodě 5 výše, Komise v projednávané věci oznámila žalobkyni dopisem ze dne 9. července 2012 podstatné skutečnosti a závěry, na jejichž základě se rozhodla nepřiznat jí zacházení jako s podnikem v tržním hospodářství. Jak vyplývá z tohoto dopisu, který byl založen do spisu v rámci organizačního procesního opatření, Komise v této souvislosti odkazovala „na podstatné skutečnosti a závěry, na jejichž základě má v úmyslu navrhnout, že [žalobkyni] nepřizná zacházení jako s podnikem v tržním hospodářství“. Tuto formulaci lze, jak potvrdili účastníci řízení na jednání, nicméně vysvětlit skutečností, že v souladu s judikaturou má Komise během šetření možnost své rozhodnutí o zacházení jako s podnikem v tržním hospodářství změnit (rozsudek ze dne 1. října 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware v. Rada, C-141/08 P, Sb. rozh., EU:C:2009:598, body 110 až 113). Přes tuto formulaci však zjevně Komise právě tímto dopisem ze dne 9. července 2012 podle čl. 2 odst. 7 písm. c) druhého pododstavce rozhodla o tom, zda žalobkyně splňuje kritéria pro získání zacházení jako s podnikem v tržním hospodářství.
- 63 Nejprve je proto třeba zabývat se tím, jaké znění čl. 2 odst. 7 písm. c) druhého pododstavce základního nařízení se použije pro toto rozhodnutí, aby bylo možné určit, zda bylo rozhodnutí Komise ze dne 9. července 2012 přijato po uplynutí lhůty uvedené v tomto ustanovení. Podstatou tvrzení orgánů v tomto ohledu je, že změna lhůty stanovené v čl. 2 odst. 7 písm. c) druhém pododstavci základního nařízení, kterou zavádí pozměňovací nařízení, se použije na rozhodnutí ohledně zacházení jako

s podnikem v tržním hospodářství ze dne 9. července 2012, neboť dotčené šetření v projednávané věci k datu 15. prosince 2012 probíhalo a článek 2 pozměňovacího nařízení stanoví, že se výše uvedená změna na taková šetření použije. Tento výklad je však třeba odmítnout.

- 64 Je totiž třeba připomenout, že podle ustálené judikatury se nová právní norma použije od okamžiku, kdy vstoupil v platnost akt, kterým byla zavedena a že se sice nepoužije na právní situace vzniklé a na právní postavení s konečnou platností nabytá za platnosti dřívější právní úpravy, avšak použije se na jejich budoucí účinky, jakož i na nové právní situace. S výhradou zásady zákazu zpětné účinnosti právních aktů je tomu jinak pouze tehdy, když je nová norma doplněna zvláštními ustanoveními, která zvláštním způsobem určují jeho podmínky použití v čase. Konkrétně o procesních pravidlech se má obecně za to, že jsou použitelná ke dni, kdy tato pravidla vstoupí v platnost, na rozdíl od hmotněprávních pravidel, která jsou obvykle vykládána tak, že se vztahují na situace vzniklé před jejich vstupem v platnost pouze tehdy, pokud z jejich znění, cíle nebo struktury jasně vyplývá, že jim musí být přiznán takový účinek (viz rozsudek ze dne 26. března 2015, Komise v. Moravia Gas Storage, C-596/13 P, Sb. rozh., EU:C:2015:203, body 32 a 33 a citovaná judikatura).
- 65 Stejně tak Soudní dvůr rovněž rozhodl, že ustanovení, které je právním základem aktu a opravňuje unijní orgán k přijetí dotčeného aktu, musí být platné ke dni přijetí uvedeného aktu (viz rozsudek Komise v. Moravia Gas Storage, uvedený v bodě 64 výše, EU:C:2015:203, bod 34 a citovaná judikatura).
- 66 V projednávané věci se v článku 2 pozměňovacího nařízení stanoví, že toto nařízení se použije na všechna nová a probíhající šetření ode dne 15. prosince 2012, tj. od okamžiku vstupu tohoto nařízení v platnost. Nejprve je třeba uvést, že z judikatury připomenuté v bodě 64 výše vyplývá, že změna lhůty pro rozhodnutí o zacházení jako s podnikem v tržním hospodářství, kterou zavedl čl. 1 odst. 1 písm. a) pozměňovacího nařízení, by byla v části, v níž se týká změny procesního pravidla, stejná, i kdyby ustanovení uvedená v článku 2 neexistovala. Pakliže bylo nutné v tomto článku upřesnit, že pozměňovací nařízení se použije na všechna nová a probíhající šetření od data vstupu uvedeného nařízení v platnost, bylo to z toho důvodu, že pozměňovací nařízení kromě změny výše uvedené lhůty obsahuje i ustanovení, kterými se mění hmotněprávní ustanovení, která se týkají rozhodnutí o zacházení jako s podnikem v tržním hospodářství [čl. 1 odst. 1 písm. b) a čl. 1 odst. 2]. V souladu s judikaturou připomenutou v bodě 64 výše přitom platí, že taková hmotněprávní pravidla se v zásadě na situace vzniklé před jejich vstupem v platnost vztahovat nemohou, ledaže by bylo takové použití výslovně stanoveno, nebo pokud by to vyplývalo z jejich cíle nebo struktury.
- 67 Výše uvedená změna lhůty pro přijetí rozhodnutí o zacházení jako s podnikem v tržním hospodářství se tak v zásadě použije v rámci probíhajícího antidumpingového šetření na veškerá rozhodnutí Komise, která se týkají otázky, zda společnost splňuje kritéria pro získání zacházení jako s podnikem v tržním hospodářství v smyslu čl. 2 odst. 7 písm. c) druhého pododstavce, a která byla přijata dne 15. prosince 2012 či později.
- 68 Naopak na rozdíl od toho, co tvrdí orgány, článek 2 pozměňovacího nařízení nemohl vést k tomu, že by se na jeho základě použil čl. 1 odst. 1 písm. a) pozměňovacího nařízení na rozhodnutí o zacházení jako s podnikem v tržním hospodářství, které bylo přijato před vstupem tohoto nařízení v platnost. To by totiž tomuto ustanovení jednak přiznávalo zpětný účinek, který ze znění tohoto článku pozměňovacího nařízení nevyplývá. Dále z judikatury připomenuté v bodě 64 výše vyplývá, že i když nová pravidla, zejména pravidla procesní, se mohou vztahovat na právní situace vzniklé a na právní postavení s konečnou platností nabytá za platnosti dřívějších právních ustanovení, musí tato nová pravidla nicméně respektovat zásadu zákazu zpětné účinnosti. Jak vyplývá z judikatury uvedené v bodě 65 výše, dodržení této zásady zákazu zpětné účinnosti zejména znamená, že legalita unijního aktu se musí v zásadě posuzovat ve vztahu k ustanovení, které je právním základem tohoto aktu a bylo platné ke dni jeho přijetí.

- 69 V projednávané věci v okamžiku, kdy Komise přijala rozhodnutí o tom, že žalobkyni nepřízná zacházení jako s podnikem v tržním hospodářství, tj. dne 9. července 2012, bylo podle čl. 2 odst. 7 písm. c) druhého pododstavce základního nařízení, které bylo právním základem pro uvedené rozhodnutí, stanoveno, že Komise má pro přijetí uvedeného rozhodnutí tříměsíční lhůtu od zahájení šetření. Tudíž na rozdíl od toho, co tvrdí orgány, se legalita výše uvedeného rozhodnutí musí posuzovat s ohledem na posledně uvedenou lhůtu, a nikoli ve vztahu ke lhůtě, která se použila od okamžiku vstupu pozměňovacího nařízení v platnost, který nastal dne 15. prosince 2012.
- 70 Zadržet na rozdíl od toho, co se pokoušejí naznačit orgány, se v případě lhůty stanovené v čl. 2 odst. 7 písm. c) druhém pododstavci základního nařízení nejedná o lhůtu čistě orientační z toho důvodu, že by v souladu s body 110 až 113 rozsudku Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware v. Rada, bod 62 výše, (EU:C:2009:598), Komise mohla kdykoli v průběhu šetření své původní rozhodnutí změnit. Ze znění bodů výše uvedeného rozsudku totiž vyplývá, že Soudní dvůr se nevyjadřoval k možnosti Komise nedodržet výše uvedenou lhůtu, neboť tato možnost nebyla předmětem sporu, o kterém Soudní dvůr v tomto rozsudku rozhodoval. V těchto bodech Soudní dvůr pouze uvedl, že poslední větu článku 2 odst. 7 písm. c) základního nařízení nelze vykládat tak, že zavazuje Komisi k tomu, aby Radě navrhovala konečná opatření, která by byla k tíži dotčeného podniku natrvalo stížena vadou, která vznikla při původním posuzování dotčených věcných kritérií, která jsou stanovena podle první věty čl. 2 odst. 7 písm. c). Soudní dvůr z výše uvedeného vyvodil, že následně v případě, kdy by Komise dospěla k závěru, že její původní posouzení bylo takovou vadou stíženo, bylo by na ní, aby z toho vyvodila odpovídající důsledky a současně zajistila dodržování procesních záruk (rozsudek Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware v. Rada, bod 62 výše, EU:C:2009:598, body 111 a 112). Z toho vyplývá, že pouhá okolnost, že Komise v souladu s touto judikaturou může, resp. musí přehodnotit své původní rozhodnutí o zacházení jako s podnikem v tržním hospodářství, které je stíženo vadným posouzením, není rozhodná z hlediska její povinnosti dodržet lhůtu, kterou základní nařízení stanoví pro přijetí takového původního rozhodnutí.
- 71 Kromě toho ze znění čl. 2 odst. 7 písm. c) druhého pododstavce základního nařízení nevyplývá nic, co by svědčilo o nezávazném charakteru této lhůty. Mimoto některá jazyková znění tohoto ustanovení, jako např. anglické jazykové znění, v němž je použito slovo „shall“ či francouzské jazykové znění, kde je uvedeno „doit“, výslovně odkazují na to, že Komise má povinnost v této lhůtě rozhodnout. Dále, jak tvrdí žalobkyně, je kogentní charakter uvedené lhůty výslovně potvrzen i v bodech 36 až 39 rozsudku ze dne 2. února 2012, Brosmann Footwear (HK) a další. v. Rada (C-249/10 P, Sb. rozh., EU:C:2012:53) a v bodech 29 až 32 rozsudku ze dne 15. listopadu 2012, Zhejiang Aokang Shoes v. Rada (C-247/10 P, EU:C:2012:710).
- 72 Dodržení tříměsíční lhůty pro rozhodnutí o zacházení jako s podnikem v tržním hospodářství, která je stanovena v čl. 2 odst. 7 písm. c) druhém pododstavci základního nařízení, tedy není z hlediska Komise fakultativní, nýbrž obligatorní.
- 73 Zatřetí okolnosti, které se týkají provedení inspekce na místě a kterých se Rada a Komise dovolávají, aby odůvodnily opožděné přijetí rozhodnutí o zacházení jako s podnikem v tržním hospodářství ohledně žalobkyně, neopravňují Komisi k tomu, aby se od této povinnosti odchýlila.
- 74 V článku 2 odst. 7 písm. c) druhém pododstavci základního nařízení ve znění použitelném v okamžiku přijetí rozhodnutí ze dne 9. července 2012 není stanovena možnost odchýlit se od této povinnosti rozhodnout o zacházení jako s podnikem v tržním hospodářství v tříměsíční lhůtě.
- 75 Dále je třeba uvést, že v projednávané věci, jak vyplývá z bodu 40 odůvodnění prozatímního nařízení (viz bod 12 výše) a jak bylo potvrzeno v bodě 15 odůvodnění napadeného nařízení, orgány odůvodnily opožděné přijetí rozhodnutí o zacházení jako s podnikem v tržním hospodářství, které se týkalo žalobkyně, především tím, že Komise nemohla provést inspekci na místě v provozovnách čínských vývozců, a nikoli tím, že by posledně uvedení vývozců nebyli k dispozici. Rada ve své žalobní odpovědi toto odůvodnění upřesnila, přičemž uvedla, že čínští vyvážející výrobci zařazení do vzorku uvedli, že



jsou k dispozici pouze v jednom ze tří období přicházejících v úvahu, které jim Komise navrhla, a sice v období mezi 9. a 11. květnem 2012. Podle Rady přitom Komise fyzicky nemohla uskutečnit souběžnou inspekci na místě v tomto jediném období u tří dotčených vyvážejících výrobců. Kvůli tomu musel být termín těchto inspekci přesunut, čímž Komise nemohla přijmout rozhodnutí o zacházení jako s podnikem v tržním hospodářství v řádných lhůtách.

- 76 Orgány nicméně netvrdí, že kvůli těmto okolnostem bylo Komisi absolutně znemožněno přijmout rozhodnutí týkající se zacházení jako s podnikem v tržním hospodářství v řádné lhůtě ani že opoždění přijetí bylo důsledkem vyšší moci, tj. podle ustálené judikatury, že nedodržení dotčené lhůty bylo zapříčiněno událostmi nezávislými na vůli orgánů, které byly neobvyklé a nepředvídatelné, jejichž důsledkům nemohlo být i přes veškerou vynaloženou péči zabráněno. (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 8. března 1988, McNicholl a další, 296/86, Recueil, EU:C:1988:125, bod 11, rozsudek ze dne 4. března 2010, Komise v. Itálie, C-297/08, EU:C:2010:115, bod 85). Každopádně i za předpokladu, že by se orgány z důvodů okolností uvedených v bodě 75 výše chtěly opírat o pojem „vyšší moc“, je třeba uvést, že v projednávané věci nejsou zjevně naplněna kritéria pro použití tohoto pojmu. V této souvislosti z procesních písemností vyplývá, že Komise e-mailem ze dne 4. dubna 2012 navrhla vyvážejícím výrobcům zahrnutým do vzorku tři období za účelem vykonání inspekci na místě v jejich provozovnách, která zahrnovala termíny 2. až 4. května 2012, 7. až 9. května 2012 a 9. až 11. května 2012. Dále je třeba uvést, že tato tři období byla relativně blízko datu uplynutí lhůty pro přijetí rozhodnutí o zacházení jako s podnikem v tržním hospodářství, tj. nejpozději do dne 17. května 2012. Orgány přitom neprokazují, ba dokonce ani netvrdí, že Komise vynaložila veškerou možnou péči, aby navrhla období inspekce na místě tak, aby disponovala dostatečným prostorem pro přijetí rozhodnutí o zacházení jako s podnikem v tržním hospodářství před uplynutím výše uvedené lhůty. Kromě toho skutečnost, že tři vyvážející výrobci zahrnutí do vzorku byli k dispozici pouze v jediném z období, která Komise navrhla, zjevně v projednávané věci nezakládá neobvyklou a nepředvídatelnou událost.
- 77 Je tedy třeba konstatovat, že, jak bylo uvedeno v bodě 62 výše, rozhodnutí o zacházení jako s podnikem v tržním hospodářství ohledně žalobkyně bylo přijato dne 9. července 2012, a tudíž bylo přijato po uplynutí lhůty vyplývající z čl. 2 odst. 7 písm. c) druhého pododstavce základního nařízení, které se, jak bylo uvedeno v bodě 76 výše, použilo až ke dni 17. května 2012.
- 78 Z výše uvedeného proto vyplývá, že Komise porušila povinnost, která je jí stanovena na základě čl. 2 odst. 7 písm. c) druhého pododstavce základního nařízení a podle níž musí přijmout rozhodnutí o zacházení jako s podnikem v tržním hospodářství týkající se žalobkyně ve tříměsíční lhůtě od okamžiku zahájení šetření.
- 79 Avšak ze znění čl. 2 odst. 7 písm. c) druhého pododstavce základního nařízení ani z přípravných prací, které vedly k vložení tohoto ustanovení do základního nařízení, nevyplývá, jaké by měly být důsledky porušení tříměsíční lhůty uvedené v tomto ustanovení (stanovisko generálního advokáta Bota ve spojených věcech C & J Clark International a Puma, C-659/13 a C-34/14, Sb. rozh., EU:C:2015:620, bod 82).
- 80 V této souvislosti, jak bylo uvedeno v bodě 59 výše, žalobkyně tvrdí, že pokud by bylo rozhodnutí o zacházení jako s podnikem v tržním hospodářství přijato dříve, mohla by lépe uplatnit své právo na obhajobu. Žalobkyně odůvodňuje tento závěr obecně tvrzením, že jednak účelem uvedené tříměsíční lhůty je, aby vyvážející výrobci působící v zemích, které nemají status země s tržním hospodářstvím, mohli využívat jasného právního postavení během poměrně dlouhého období šetření, a jednak opožděné rozhodnutí o zacházení jako s podnikem v tržním hospodářství může mít dopad na další části tohoto řízení.
- 81 Podle ustálené judikatury zejména v oblasti dumpingu platí, že pochybení týkající se práv na obhajobu může vést ke zrušení sporného nařízení pouze tehdy, jestliže nelze zcela vyloučit možnost, že z důvodu tohoto pochybení mohlo správní řízení vést k jinému výsledku, čímž by došlo ke konkrétnímu zásahu

do práv žadatele na obhajobu (rozsudek Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware v. Rada, bod 62 výše, EU:C:2009:598, body 81 a 94, rozsudek ze dne 16. února 2012, Rada a Komise v. Interpipe Niko Tube a Interpipe NRTP, C-191/09 P a C-200/09 P, EU:C:2012:78, body 78 a 79).

- 82 To, že byla tříměsíční lhůta, kterou má Komise k dispozici, překročena, přitom nevede vždy automaticky ke zrušení napadeného nařízení, zejména nebyla-li konkrétním způsobem dotčena práva žadatele na obhajobu (v tomto smyslu viz stanovisko generálního advokáta Bota ve spojených věcech C & J Clark International et Puma, bod 79 výše, EU:C:2015:620, bod 87 a rozsudek ze dne 10. října 2012, Ningbo Yonghong Fasteners v. Rada, T-150/09, EU:T:2012:529, body 51 až 54 a citovaná judikatura).
- 83 V projednávané věci žalobkyně kromě obecných úvah o účelu a struktuře uvedené tříměsíční lhůty nepředkládá žádný konkrétní argument, který by mohl zdůvodnit její tvrzení, podle kterého bylo porušením této lhůty dotčeno její právo na obhajobu, zejména jak by byla mohla v případě, že by k takovému porušení nedošlo, lépe uplatnit svá práva. Žalobkyně na jednání v odpovědi na otázku položenou Tribunálem, který ji požádal, aby upřesnila, které části řízení mohly být opožděným rozhodnutím o zacházení jako s podnikem v tržním hospodářství dotčeny, uvedla, že údaje výrobce ze srovnatelné země mohla získat dříve, čímž by měla více času na přípravu své obhajoby, a případně i na to, aby v dřívější fázi přesvědčila Komisi, aby jí poskytla výpočty běžné hodnoty. Žalobkyně mimoto v podstatě tvrdila, že pokud jsou zúčastněné strany informovány o dumpingovém rozpětí až v pozdější fázi šetření, je možné, že v takové fázi již zúčastněné strany nebudou mít možnost přimět orgány ke změně postoje.
- 84 Tato argumentace však nemůže prokázat, že z důvodu opožděného přijetí rozhodnutí o zacházení jako s podnikem v tržním hospodářství byly dotčeny ostatní části šetření, zejména další lhůty, které je třeba v tomto řízení dodržet, ani že došlo k porušení práva žalobkyně na obhajobu.
- 85 Z písemností ve spise totiž jednak vyplývá, jak bylo připomenuto v bodě 5 výše, že žalobkyně mohla předložit své vyjádření ohledně rozhodnutí o zacházení jako s podnikem v tržním hospodářství, které bylo oznámeno Komisi dne 23. července 2012, a že Komise přijala prozatímní nařízení až 14. listopadu 2012, tedy o čtyři měsíce později (viz bod 6 výše). Komise mimoto předložila návrh konečného nařízení až dne 15. dubna 2013. Komise tudíž měla dostatek času nezbytného k tomu, aby se seznámila s vyjádřeními žalobkyně, posoudila jejich relevantnost, a případně opětovně posoudila své rozhodnutí o zacházení jako s podnikem v tržním hospodářství předtím, než rozhodla o prozatímním dumpingovém rozpětí této společnosti a navrhla konečná opatření.
- 86 Ze spisu dále vyplývá, že ke dni, kdy bylo přijato rozhodnutí o zacházení jako s podnikem v tržním hospodářství, tj. k 9. červenci 2012, nebylo rozhodnuto o stanovení běžné hodnoty. Z údajů pocházejících od výrobce ve srovnatelné zemi totiž vyplývá, že uvedený výrobce odpověděl na žádosti o upřesnění, které mu zaslaly útvary Komise a které se týkaly informací, jež jim předal dne 29. srpna 2012. Rovněž z těchto údajů a z dopisu, který výrobce ve srovnatelné zemi zaslal Komisi dne 18. března 2013 (viz bod 35 výše), vyplývá, že tato inspekce uvedeného orgánu v prostorách tohoto výrobce proběhla ve dnech 19. až 21. září 2012. Žalobkyně tudíž každopádně nemohla mít před tímto datem přístup ke všem údajům, které výrobce ve srovnatelné zemi poskytl Komisi. Z vyjádření žalobkyně k dokumentu poskytujícímu prozatímní informace každopádně vyplývá, že žalobkyně se dozvěděla o totožnosti výrobce ve srovnatelné zemi až z tohoto dokumentu, který jí byl oznámen dne 15. listopadu 2012 (viz bod 26 výše). Z toho vyplývá, že opožděné přijetí rozhodnutí o zacházení jako s podnikem v tržním hospodářství nemohlo nijak ovlivnit možnosti žalobkyně, pokud jde o přípravu její obhajoby v přiměřené lhůtě na základě informací, které mohla získat od výrobce ve srovnatelné zemi.
- 87 Ze spisu konečně nevyplývá, že by během období mezi uplynutím výše uvedené tříměsíční lhůty, tj. nejpozději dne 17. května 2012, a datem přijetí prozatímního nařízení, nastaly takové procesní fáze šetření, které by mohly být dotčeny nedodržením výše uvedené lhůty.

- 88 Proto je třeba dospět k závěru, že žalobkyně neprokázala, že pokud by bylo rozhodnutí o zacházení jako s podnikem v tržním hospodářství přijato ve lhůtě, která je stanovena podle čl. 2 odst. 7 písm. c) druhého pododstavce základního nařízení, ve znění, které se použilo před vstupem pozměňovacího nařízení v platnost, mohlo by řízení dospět k jinému výsledku, čímž by byla právě nedodržením těchto lhůt konkrétně dotčena její práva na obhajobu.
- 89 Z výše uvedeného vyplývá, že čtvrtý žalobní důvod musí být zamítnut.

#### *K prvnímu žalobnímu důvodu*

- 90 První žalobní důvod spočívá na třech výtkách. Žalobkyně ve své první výtce vytýká unijním orgánům, že jí neumožnily, v rozporu s čl. 20 odst. 2 a 4 základního nařízení, přístup k výpočtům běžné hodnoty poté, co obdržela svolení od výrobce ve srovnatelné zemi k tomu, aby se seznámila s podkladovými údaji pro tyto výpočty. Ve své druhé výtce vytýká žalobkyně orgánům, že jí neumožnily přístup k písemné korespondenci mezi výrobcem ve srovnatelné zemi a Komisí, což je v rozporu s čl. 6 odst. 7 základního nařízení. Žalobkyně konečně ve své třetí výtce vytýká orgánům, že jí v rozporu s čl. 20 odst. 2 a 4 základního nařízení neposkytly včas a v písemné podobě metodu, která byla použita pro stanovení tržní hodnoty, jež sloužila pro stanovení běžné hodnoty výrobků, u nichž neexistovaly odpovídající výrobky. Žalobkyně má mimo jiné za to, že každé z těchto údajných porušení ustanovení základního nařízení představuje porušení jejich práv na obhajobu.

#### Úvodní úvahy

- 91 Nejprve je třeba připomenout zásady a procesní záruky, které musí orgány dodržovat k tomu, aby zúčastněné strany v rámci antidumpingového šetření měly možnost uplatnit své právo na obhajobu tím, že budou mít přístup k informacím, které se týkají skutečností nebo závěrů, které mohou být základem antidumpingového opatření.
- 92 Nejprve je třeba uvést, že podle ustálené judikatury požadavky vyplývající z dodržování práva se v řízení účinně bránit jsou závazné nejenom v rámci řízení, která mohou vést k uložení sankcí, ale také při šetřeních předcházejících přijetí antidumpingových nařízení, která mohou bezprostředně a osobně ovlivnit dotčené podniky a přinášet pro ně nepříznivé důsledky. V rámci poskytování informací zúčastněným podnikům během šetření zejména platí, že dodržování jejich práva na obhajobu předpokládá, že těmto podnikům musí být v průběhu správního řízení umožněno, aby užitečně vyjádřily své stanovisko k reálnosti a relevanci tvrzených skutečností a okolností a k důkazům, které Komise použila na podporu svého tvrzení o existenci dumpingové praxe a z toho vzniklé újmy (viz rozsudek ze dne 10. března 2009, *Interpipe Niko Tube a Interpipe NTRP v. Rada*, T-249/06, EU:T:2009:62, bod 64 a citovaná judikatura, rozsudek *Rada a Komise v. Interpipe Niko Tube a Interpipe NTRP*, bod 81 výše, EU:C:2012:78, bod 76 a citovaná judikatura).
- 93 Z judikatury Tribunálu ovšem vyplývá, že zúčastněným stranám v rámci antidumpingového šetření přísluší, aby umožnily orgánům posoudit problémy, které jim může způsobovat skutečnost, že v rámci informací, které jim byly poskytnuty, jim určité údaje poskytnuty nebyly. Taková zúčastněná strana se předně nemůže důvodně dovolávat před unijním soudem toho, že taková informace jí nebyla poskytnuta, když během šetření, které vedlo k přijetí antidumpingového nařízení, které je předmětem sporu, nepředložila u orgánů žádnou žádost týkající se takové konkrétní informace (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 17. prosince 2008, *HEG a Graphite India v. Rada*, T-462/04, EU:T:2008:586, bod 47 a citovaná judikatura a rozsudek ze dne 10. října 2012, *Shanghai Biaowu High-Tensile Fastener a Shanghai Prime Machinery v. Rada*, T-170/09, EU:T:2012:531, body 134 a 135).
- 94 Mimoto zásady, kterými se řídí právo na informace, musí být uvedeny do souladu zejména s povinností orgánů zachovávat obchodní tajemství (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 20. března 1985, *Timex v. Rada a Komise*, 264/82, EU:C:1985:119, bod 24, rozsudek ze dne 18. prosince 1997, *Ajinomoto*

- a NutraSweet v. Rada, T-159/94 a T-160/94, EU:T:1997:209, bod 75, rozsudek ze dne 11. července 2013, Hangzhou Duralamp Electronics v. Rada, T-459/07, EU:T:2013:369, bod 115). V této souvislosti by povinnost orgánů zajistit důvěrné zacházení s informacemi, jejichž zveřejnění by mělo nepříznivý dopad zejména na podnik, který takové informace poskytl, neměla zbavovat ostatní dotčené strany, zejména vývozce, procesních záruk, které jsou stanoveny v základním nařízení, ani zbavovat své podstaty práva, která jsou jim na základě stejných ustanovení přiznána (v tomto smyslu viz rozsudky Timex v. Rada a Komise, uvedený výše, EU:C:1985:119, bod 29, rozsudek ze dne 8. listopadu 2011, Zhejiang Harmonic Hardware Products v. Rada, T-274/07, EU:T:2011:639, bod 59).
- 95 V rámci antidumpingového šetření konečně orgánům přísluší, aby dbaly na dodržování zásady řádné správy, která je zakotvena v čl. 41 odst. 1 a 2 Listiny základních práv Evropské unie, podle níž má každý právo na to, aby jeho záležitosti byly orgány, institucemi a jinými subjekty Unie řešeny nestranně, spravedlivě a v přiměřené lhůtě. Součástí práva na řádnou správu je podle čl. 41 odst. 2 písm. a) Listiny základních práv právo každého být vyslechnut před přijetím jemu určeného individuálního opatření, které by se jej mohlo nepříznivě dotknout (v tomto smyslu viz obdobně rozsudek ze dne 20. května 2015 Yuanping Changyuan Chemicals v. Rada, T-310/12, EU:T:2015:295, bod 224).
- 96 Konečně je třeba připomenout, že tyto zásady jsou v základním nařízení realizovány prostřednictvím komplexního mechanismu procesních záruk, jehož účelem je umožnit zúčastněným stranám účinnou obhajobu svých zájmů na straně jedné a na straně druhé zachovat, je-li to nezbytné, důvěrnou povahu informací použitých v průběhu antidumpingového šetření, jakož i prostřednictvím pravidel, která umožňují uvést oba tyto požadavky do souladu.
- 97 Zaprvé účelem čl. 6 odst. 7 a článku 20 základního nařízení, které v zásadě odpovídají příslušným ustanovením čl. 6.4 a 6.9 antidumpingové dohody, je vymezit procesní záruky, které mají zajišťovat právo zúčastněných stran na informace.
- 98 V článku 6 odst. 7 základního nařízení se jednak stanoví, že zúčastněné strany mohou na základě písemné žádosti nahlédnout do všech informací, které byly poskytnuty všemi stranami dotčenými šetřením, s výjimkou interních dokumentů vypracovaných orgány Unie nebo jejími členskými státy, pokud mají význam pro ochranu jejich zájmů a nejsou důvěrné a jsou používány při šetření.
- 99 Dále jsou v článku 20 základního nařízení stanovena dvě stadia šetření, v nichž mohou zúčastněné strany obdržet konkrétní informace o podrobnostech týkajících se nejdůležitějších skutečností a úvah, které by mohly být základem antidumpingových opatření. Podle znění odstavce 1 uvedeného článku mají strany právo na informace o podrobnostech týkajících se nejdůležitějších skutečností a úvah, na jejichž základě byla přijata tato prozatímní opatření. Dále mají tyto strany podle znění odstavců 2 a 4 uvedeného článku, ve znění použitelném na skutkový stav v projednávané věci, právo být informovány o nejdůležitějších skutečnostech a úvahách, které by mohly být základem pro konečné rozhodnutí před přijetím tohoto rozhodnutí nebo před předložením příslušného návrhu Komise.
- 100 Článek 20 základního nařízení mimoto podmiňuje poskytování těchto konkrétních informací dodržáním několika procesních záruk. Předně jak prozatímní informace, tak i informace konečné musí být zúčastněným stranám poskytnuty písemně a „co nejdříve“. Dále pokud jde o lhůty, v odstavci 4 tohoto článku, ve znění použitelném na projednávanou věc, se jednak stanoví, že lhůta pro poskytnutí konečných informací nemůže být kratší než jeden měsíc před vydáním konečného rozhodnutí nebo před předložením návrhu Komise v tomto smyslu. Konečně, podle odstavce 5 uvedeného článku musí činit lhůta, která je přiznána zúčastněným stranám k předložení jejich vyjádření, nejméně deset dnů.
- 101 Je třeba rovněž uvést, že podle čl. 20 odst. 2 základního nařízení jsou unijní orgány povinny věnovat v rámci konečných informací zvláštní pozornost skutečnostem a úvahám, které se liší od těch, jež byly použity při rozhodování o prozatímních opatřeních. Dále podle odst. 4 uvedeného článku může mít



Komise povinnost poskytnout stranám doplňující informace po okamžiku, kdy jim poskytne dokument obsahující konečné informace, a to buď v případě, že v uvedeném okamžiku jim některé skutečnosti nebo úvahy sdělit nemohla, nebo v případě pozdějšího rozhodnutí, které vychází z jiných skutečností nebo úvah.

- 102 Podle čl. 20 odst. 1 a 3 základního nařízení ovšem vyplývá, že poskytnutí těchto zvláštních informací zúčastněných stranám je podmíněno předložením písemné žádosti, kterou je nutno předložit v případě prozatímního opatření ihned u orgánu, který prozatímní opatření přijal, a v případě konečných informací nejpozději jeden měsíc poté, co bylo uloženo uvedených prozatímních opatření zveřejněno.
- 103 Zadruhé článek 19 základního nařízení, který odpovídá článku 6.5 antidumpingové dohody, vymezuje rámec, podle kterého musí příslušné orgány dodržovat důvěrnou povahu informací, které shromažďují v rámci antidumpingového šetření.
- 104 V této souvislosti je třeba uvést, že v čl. 19 odst. 1 základního nařízení je stanovena zásada, podle které musí orgány zacházet se všemi informacemi důvěrné povahy jako s důvěrnými informacemi, jsou-li k tomu udány oprávněné důvody. Podle tohoto článku se rozlišují dvě kategorie důvěrných informací. Tento článek jednak uvádí informace, u nichž důvěrnost vyplývá z jejich povahy, a v demonstrativním výčtu uvádí informace, jejichž prozrazení by znamenalo významnou soutěžní výhodu pro konkurenta nebo by nepříznivě ovlivnilo poskytovatele informace nebo osobu, od níž byly tyto informace získány. Dále se v tomto článku uvádějí informace, které byly poskytnuty stranami antidumpingového šetření jako důvěrné. Mimoto podle první věty odst. 5 tohoto článku nesdělují Rada, Komise a členské státy ani jejich zaměstnanci informace, které obdrželi na základě základního nařízení a jejichž poskytovatel požádal o důvěrný způsob zacházení s nimi, bez výslovného svolení poskytovatele. Kromě toho je ve druhé větě tohoto odstavce uvedena dodatečná povinnost zákazu sdělování informací, která se vztahuje na informace vyměňované mezi Komisí a členskými státy, informace o konzultacích podle základního nařízení nebo interní dokumenty vypracované unijními orgány nebo orgány členských států, která může podléhat výjimce pouze v případech výslovně stanovených v uvedeném nařízení.
- 105 Základní nařízení zatřetí obsahuje určitá ustanovení, která umožňují sladit požadavky související s právem na obhajobu zúčastněných stran s požadavky spojenými s ochranou důvěrných informací. Možnost přístupu k informacím pro zúčastněné strany je podle čl. 6 odst. 7 a článku 20 základního nařízení omezena důvěrností těchto informací. Ze znění čl. 6 odst. 7 uvedeného nařízení totiž vyplývá, jak je připomenuto v článku 98 výše, že důvěrná povaha informací, které poskytla strana dotčená šetřením, vylučuje, aby do nich mohly nahlížet zúčastněné strany. Mimoto se v čl. 20 odst. 4 tohoto nařízení stanoví, že konečné informace se musí poskytovat s tím, že se „řádně přihledne k ochraně důvěrných informací“. Dále je v čl. 19 odst. 2 až 4 základního nařízení uvedeno několik ustanovení v souvislosti s důvěrnými informacemi s cílem zachovat právo na obhajobu zúčastněných stran, jejichž účelem je zejména zajistit, je-li to možné, aby existovaly výtahy důvěrných informací, které nemají důvěrnou povahu, které mají být natolik podrobné, aby umožnily přiměřené pochopení podstaty sdělených informací a orgány mohly poskytovat informace v obecné formě, zejména o odůvodnění rozhodnutí přijatých na základě základního nařízení.
- 106 Ve světle těchto zásad a ustanovení je tedy v rámci posuzování výše uvedených výtek třeba ověřit, zda bylo právo žalobkyně na obhajobu konkrétně dotčeno.
- 107 Je třeba posoudit postupně druhou, třetí a poté první výtku.

Ke druhé výtce

- 108 Podstatou tvrzení žalobkyně na podporu její druhé výtky je, že e-mailová komunikace mezi výrobcem ve srovnatelné zemi a Komisí, která se týkala přípravy odpovědi na dotazník, představuje relevantní informace, které umožňují zúčastněné straně vyjádřit svůj postoj a nejsou informacemi důvěrné

povahy. Vzhledem k tomu neuvedení této komunikace, jakož případně i ostatních relevantních dokumentů v nedůvěrném znění spisu řízení, který byl poskytnut zúčastněným stranám, zakládá porušení práva na obhajobu. Rada má za to, že tuto výtku je třeba zamítnout.

- 109 V této souvislosti ze samotného znění čl. 6 odst. 7 základního nařízení, které je připomenuto v bodě 98 výše, vyplývá, že zúčastněné strany řízení antidumpingového šetření, jako žalobkyně, si mohou stěžovat na neexistenci dokumentů v nedůvěrné verzi spisu šetření, jsou-li splněny čtyři kumulativní podmínky. Zaprvé takový dokument musí obsahovat informace, které předala Komisi dotčená strana šetření, které musí být použity během tohoto šetření. Zadruhé tento dokument nesmí být interním dokumentem vypracovaným unijními orgány ani nesmí mít důvěrnou povahu. Zatřetí musí mít informace obsažené v tomto dokumentu význam pro obhajobu dotčených zájmů zúčastněné strany. A konečně začtvrté musí posledně uvedená strana předložit písemnou žádost o nahlédnutí do uvedeného dokumentu.
- 110 Je zjevné, že v projednávané věci nebylo splněno několik z těchto kumulativních podmínek.
- 111 Zaprvé, jak vyplývá z přílohy A.16, ve které je uvedena e-mailová komunikace, která je předmětem sporu, tato komunikace se týká pouze těžkostí, které měl výrobce ve srovnatelné zemi v souvislosti s poskytnutím požadovaných údajů Komisi za účelem stanovení běžné hodnoty, a upřesnění, která Komise poskytla v reakci na vyjádřené těžkosti. Tato komunikace tudíž sama o sobě neobsahuje informace, které tento výrobce poskytl Komisi a které byly použity během šetření.
- 112 Zadruhé žalobkyně v zájmu prokázání skutečnosti, že tato komunikace byla relevantní z hlediska obhajoby jejích zájmů, pouze tvrdí, že tato komunikace se týká údajů a informací, které byly použity za účelem stanovení běžné hodnoty. Přitom, jak bylo uvedeno v bodě 111 výše, tato komunikace takové informace ani údaje neobsahuje. Žalobkyně kromě toho v rámci této komunikace nevymezuje žádný konkrétní údaj, který by mohl napomoci v její obhajobě.
- 113 Zatřetí žalobkyně v žádném případě netvrdí ani neprokazuje, že během šetření předložila Komisi písemnou žádost, v níž by ji požádala o nahlédnutí do této komunikace.
- 114 Ze všeho, co bylo uvedeno výše, tudíž vyplývá, že Komise tím, že neumožnila žalobkyni nahlédnout do komunikace, nejednala v rozporu s čl. 6 odst. 7 základního nařízení ani v rozporu s právem žalobkyně na obhajobu.

Ke třetí výtce

- 115 Žalobkyně na podporu své třetí výtky tvrdí, že včasné poskytnutí informací o metodě, která byla použita pro stanovení tržní hodnoty úprav výpočtu běžné hodnoty výrobků, u nichž neexistují odpovídající výrobky, mělo zásadní význam. Tato metoda byla totiž jiná než metoda, která byla použita za účelem přijetí prozatímního nařízení, představovala novou skutečnost a týkala se většiny typů výrobku vyráběných žalobkyní. Kromě toho nebyly dodrženy lhůty a písemná forma, které jsou vyžadovány podle čl. 20 odst. 2 a 4 pro poskytnutí těchto informací. Opožděné poskytnutí těchto informací konečně znemožnilo žalobkyni, aby poskytla své vyjádření v podrobnějším rozsahu, což by pravděpodobně přimělo unijní orgány ke změně svých závěrů.
- 116 Rada v podstatě tvrdí, že tyto argumenty je třeba zamítnout.
- 117 Nejprve je třeba uvést, že v rámci této výtky žalobkyně nevytýká, jako tomu bylo v případě první výtky, skutečnost, že informace týkající se výpočtu běžné hodnoty jí nebyly poskytnuty, ale skutečnost, že některé z těchto informací jí nebyly poskytnuty ve lhůtách a formě stanovené podle čl. 20 odst. 4 základního nařízení.

- 118 V projednávané věci je třeba připomenout, jak bylo uvedeno v bodě 32 výše, že v dokumentu poskytujícím konečné informace Komise uvedla, že přijala námitku žalobkyně, podle které mělo být dumpingové rozpětí stanoveno na základě veškerého vývozu, a nikoli pouze podle vývozu typů dotčeného výrobku, které odpovídají obdobným typům výrobku a které byly prodávány výrobcem ve srovnatelné zemi na domácím trhu. Komise v této souvislosti upřesnila, že v případě typů dotčeného výrobku, u nichž neexistují obdobné typy, byla běžná hodnota upravena v souladu s čl. 2 odst. 10 písm. a) základního nařízení podle tržní hodnoty rozdílu fyzických vlastností.
- 119 Komise naopak, jak tvrdí žalobkyně, v tomto dokumentu výslovně neuvedla, jakým způsobem stanovila tržní hodnotu rozdílu fyzických vlastností. Podle čl. 2 odst. 10 písm. a) základního nařízení se totiž pouze stanoví, že výše úpravy z důvodu rozdílu fyzických vlastností musí odpovídat rozumnému odhadu tržní hodnoty tohoto rozdílu, přičemž není upřesněna metoda, která se má pro tento rozumný odhad použít. Podle toho, co přitom v podstatě uvedla žalobkyně na jednání, Komise, která uvedla v dokumentu poskytujícím konečné informace, že provedla úpravu běžné hodnoty podle čl. 2 odst. 10 písm. a) základního nařízení, neposkytla žádné upřesnění ohledně metody, kterou za tímto účelem použila, než že tuto úpravu provedla na základě „rozumného odhadu“.
- 120 Je třeba konstatovat, že – na rozdíl od toho, co se snaží tvrdit žalobkyně – jelikož tyto informace nebránily tomu, aby předložila vyjádření relevantní pro svou obhajobu, neomezovaly ji ani v dosahu a upřesnění tohoto vyjádření. Tyto informace totiž neumožňovaly žalobkyni, aby byla informována o tom, jaký trh a jaké referenční ceny Komise použila pro stanovení tržní hodnoty rozdílu fyzických vlastností mezi výrobky, u nichž neexistovaly odpovídající výrobky, a typy výrobků, u nichž existovaly obdobné typy přímo srovnatelných výrobků, které byly prodávány na domácím trhu výrobcem ve srovnatelné zemi. Přitom je nesporné, jak tvrdila žalobkyně ve své žalobě, že typy výrobků, u nichž neexistovaly odpovídající typy, představovaly 83 % vývozního prodeje všech typů výrobků, které byly zohledněny za účelem výpočtu dumpingového rozpětí. Je pravda, že Rada ve své žalobní odpovědi tvrdila, aniž to bylo popřeno, že typy výrobků, u nichž neexistují odpovídající typy, představovaly „pouze“ 40 % celkového objemu vývozního prodeje. I tak se však jedná o významnou část operací, které byly zohledněny za účelem výpočtu dumpingového rozpětí. Vzhledem k tomu výběr trhu a referenčních cen za účelem stanovení tržní hodnoty rozdílu fyzických vlastností mezi typy výrobku, u nichž neexistovaly odpovídající typy, a typy ostatními, může podstatným způsobem ovlivnit výpočet obvyklé hodnoty, a tudíž i dumpingové rozpětí žalobkyně.
- 121 Přitom, jak vyplývá z písemností ve spise, Komise vysvětlila až během slyšení, které se konalo 26. března 2013, žalobkyni metodu, kterou použila pro stanovení tržní hodnoty úpravy, která se použila na běžnou hodnotu výrobků, u nichž neexistovaly odpovídající výrobky, z důvodu rozdílu fyzických vlastností. Jak vyplývá z dopisu žalobkyně ze dne 27. března 2013 (viz bod 42 výše), Komise během tohoto slyšení vysvětlila, že tržní hodnota této úpravy byla stanovena na základě vývozní ceny do Unie, kterou žalobkyně stanovila pro typy dotčeného výrobku, u nichž neexistovaly odpovídající typy. Tato upřesnění byla mimo jiné, jak uvádí žalobkyně, poskytnuta jeden den po uplynutí desetidenní lhůty, kterou Komise stanovila zúčastněným stranám pro předložení písemného vyjádření k dokumentu poskytujícímu konečné informace.
- 122 Ovšem, jak vyplývá z toho samého dopisu ze dne 27. března 2013, lhůta, v níž Komise poskytla toto upřesnění, které se týká stanovení tržní hodnoty výše uvedené úpravy, nebránila žalobkyni v předložení svého vyjádření k této otázce a Komisi v tom, aby toto vyjádření zohlednila ve svém návrhu konečného nařízení.
- 123 Žalobkyně totiž jednak při slyšení dne 26. března 2013 a ve svém dopise ze dne 27. března 2013 tvrdila, že metoda, kterou Komise použila, vychází z předpokladu, který není ani odůvodněný ani ověřitelný, podle kterého se tržní hodnota rozdílu fyzických vlastností odráží ve vývozní ceně. Podle žalobkyně bylo toto tvrzení podporováno skutečností, že tento přístup vedl k takové výši dumpingového rozpětí, která odpovídala výši, která by byla vypočítána výlučně podle typů odpovídajících výrobků. Žalobkyně kromě toho navrhla jinou metodu, která spočívala v omezení počtu typů výrobků, u nichž neexistují

odpovídající typy, zkrácením kontrolních čísel výrobku, tak aby bylo možné odpovídající typy vymezit. Tato kontrolní čísla by přitom byla omezena na první čtyři číslice, které odkazují na příslušenství, a na číslici devátou, která se týká povrchu. Žalobkyně navrhla ohledně příslušenství s černým povrchem, aby se vycházelo z běžné hodnoty příslušenství s galvanizovaným povrchem totožných nebo obdobných výrobků, snížené podle údajů výrobce ve srovnatelné zemi o 15 %. Pokud jde o zbývající typy výrobku, u nichž neexistují odpovídající typy, měla Komise podle žalobkyně spíše použít obvyklou průměrnou hodnotu všech typů obdobných srovnatelných výrobků bez použití úpravy z důvodu rozdílů ve fyzických vlastnostech.

- 124 Dále na rozdíl od toho, co se snaží tvrdit žalobkyně, bylo toto vyjádření předloženo v okamžiku, který Komisi ponechával dostatek času na jeho zohlednění. Návrh konečného nařízení byl totiž, jak uvádí sama žalobkyně v žalobě, předložen Radě dne 15. dubna 2013, a Komise tak měla k dispozici lhůtu pro posouzení vyjádření žalobkyně, která neomezuje nepřiměřeně prostor pro posouzení na straně tohoto orgánu. V této souvislosti je třeba uvést, že v žádném z ustanovení základního nařízení, a zejména v jeho článku 15, který se týká konzultací, které vede Komise v poradním výboru, není stanovena konkrétní lhůta, v níž se mají tyto konzultace před předložením návrhu konečného nařízení Rady uskutečnit. V tomto článku 15 se přitom pouze stanoví, že tyto konzultace se mají konat v takové době, která umožní dodržet lhůty stanovené v základním nařízení. Mimoto z čl. 20 odst. 4 základního nařízení výslovně vyplývá, že Komise nebo Rada mohou po poskytnutí dokumentu obsahujícího konečné informace přijmout rozhodnutí, které vychází z jiných skutečností nebo úvah, než které byly uvedeny v tomto dokumentu.
- 125 Kromě toho nelze připustit argument žalobkyně, podle kterého se podle čl. 20 odst. 4 základního nařízení tyto informace musí poskytovat jednak v písemné formě a jednak ve lhůtě alespoň jednoho měsíce před postoupením návrhu konečného nařízení. Komise totiž předně stran její odpovědi na žádost žalobkyně o upřesnění informací uvedených v dokumentu poskytujícím konečné informace neměla žádnou povinnost poskytnout tuto odpověď písemně. Tato povinnost, která je stanovena v čl. 20 odst. 4 základního nařízení, se totiž týká pouze samotného dokumentu poskytujícího konečné informace, který je poskytován všem zúčastněným stranám. Každopádně skutečnost, že tato odpověď byla poskytnuta ústně, a nikoli písemně, nemá žádný dopad, pakliže, jak vyplývá z bodu 123 výše, umožnila žalobkyni, aby předložila své vyjádření včas. Stejně tak se lhůta stanovená minimálně na jeden měsíc před postoupením návrhu konečného rozhodnutí použije podle stejného ustanovení pouze na dokument poskytující konečné informace, přičemž tato lhůta byla ve vztahu k uvedenému dokumentu nesporně dodržena. Naproti tomu se tato lhůta ze své podstaty nepoužije na vysvětlení, které je poskytnuto v odpovědi na žádost o upřesnění, kterou podala zúčastněná strana a jež se týká obsahu dokumentu poskytujícího konečné informace.
- 126 Stejně nelze přijmout ani argument žalobkyně, podle kterého z napadeného nařízení zjevně vyplývá, že její vyjádření nebylo zohledněno. V této souvislosti je třeba zdůraznit, jak žalobkyně implicitně připouští ve své replice, že cílem tohoto argumentu není poukázat na nedostatek odůvodnění napadeného nařízení, ale prokázat, že Komise nemohla posoudit či zohlednit toto vyjádření. Podle judikatury toto údajné nezohlednění připomínek žalobkyně však není porušením jejího práva na obhajobu nebo práva být vyslechnuta. Pokud totiž dodržení uvedených práv vyžaduje, aby unijní orgány umožnily zúčastněným stranám účelně vyjádřit své stanovisko, neznamená to, že by měly výše uvedené orgány povinnost se s uvedeným stanoviskem ztotožnit. Aby bylo předložení stanoviska žalobkyně užitečné, je pouze třeba, aby toto stanovisko mohlo být předloženo včas a unijní orgány jej mohly zohlednit a s veškerou požadovanou pozorností posoudit jeho relevantnost pro obsah přijímaného aktu [viz rozsudek ze dne 12. prosince 2014, Crown Equipment (Suzhou) a Crown Gabelstapler v. Rada, T-643/11, (výňatky), EU:T:2014:1076, bod 43 a citovaná judikatura]. V souladu s tím, co tvrdí Rada, je každopádně třeba uvést, že posledně uvedená nemá povinnost v rámci nařízení, kterým se stanovuje konečné antidumpingové clo, odpovídat na veškeré argumenty, které byly předloženy zúčastněnými stranami v rámci setření, a že neexistence odpovědi nevede nutně k tomu, že by posouzení těchto argumentů bylo stiženo vadou. Ostatně Tribunál rozhodl, že nelze požadovat, aby odůvodnění konečného antidumpingového nařízení upřeshňovalo jednotlivé skutkové



a právní okolnosti, někdy velmi obsáhlé a složité, které jsou jeho předmětem, ani aby orgány zaujímaly postoj ke všem argumentům, kterých se dotčené strany dovolávají. Je naopak dostačující, aby orgán, který akt vydal, vyložil skutkové okolnosti a právní úvahy, které mají v systematice sporného nařízení zásadní význam (rozsudek ze dne 13. září 2010, Whirlpool Europe v. Rada, T-314/06, Sb. rozh., EU:T:2010:390, bod 114, rozsudek ze dne 20. května 2015, Yuanping Changyuan Chemicals v. Rada, T-310/12, EU:T:2015:295, bod 172).

127 Z výše uvedeného tedy vyplývá, že třetí výtky musí být zamítnuty.

K první výtce

128 Žalobkyně na podporu své první výtky zaprvé uvádí, že výpočty obvyklé hodnoty představují nejdůležitější skutečnosti a úvahy ve smyslu čl. 20 odst. 2 základního nařízení. Vzhledem k tomu, jak tvrdí žalobkyně, že tyto výpočty nemají důvěrnou povahu ve smyslu odstavce 4 tohoto článku od okamžiku, kdy výrobce ve srovnatelné zemi udělil svolení s poskytnutím údajů, z nichž tyto výpočty vycházejí, má žalobkyně za to, že Komise měla v uvedeném okamžiku povinnost jí tyto údaje poskytnout. Tuto povinnost podle názoru žalobkyně potvrzuje i znění čl. 19 odst. 5 základního nařízení. Žalobkyně zadruhé tvrdí, že odmítnutí orgánů jí znemožnilo uplatnit právo na obhajobu, zejména se vyjádřit k těmto výpočtům, čímž by mohlo řízení dospět k jinému výsledku. Žalobkyně zatřetí uvádí, že poskytnutí těchto výpočtů by nebylo v rozporu se zásadou zákazu diskriminace, neboť se z důvodu svolení výrobce ve srovnatelné zemi, které se jí konkrétně týkalo, nacházela v objektivně odlišné situaci ve srovnání s ostatními vyvážejícími výrobci.

129 Zaprvé za účelem posouzení, zda byl porušen článek 20 odst. 2 až 4 základního nařízení tím, že orgány odmítly poskytnout žalobkyni výpočty obvyklé hodnoty, je třeba vymezit přesnou povahu informací, jež podle žalobkyně byly orgány povinny jí poskytnout a které označuje výrazem „výpočty obvyklé hodnoty“.

130 V této souvislosti je třeba připomenout, jak lze dovést s vyjádření žalobkyně k dokumentu poskytujícímu prozatímní informace ze dne 17. prosince 2012 (viz body 16 a 29 výše) a jak potvrdila Rada v odpovědi na písemný dotaz Tribunálu, že běžná hodnota za účelem stanovení dumpingového rozpětí žalobkyně byla původně v prozatímním nařízení vypočítána podle vypočítané hodnoty na základě čl. 2 odst. 3 základního nařízení. Totiž, jak lze dovést z 53. bodu odůvodnění prozatímního nařízení, prodej obdobných výrobků nebyl považován za dostatečně reprezentativní prodej u vývozu dotčeného výrobku uskutečněného žalobkyní, což Rada potvrdila. Jak vyplývá z bodu 17 odůvodnění napadeného nařízení, Rada po vyjádření žalobkyně přijala v napadaném rozhodnutí, aby byl ke stanovení běžné hodnoty pro stanovení dumpingového rozpětí žalobkyně použit domácí prodej obdobného výrobku uskutečněný výrobcem ve srovnatelné zemi v běžném obchodním styku.

131 Mimoto, jak vyplývá z bodů odůvodnění 56 a 68 prozatímního nařízení (viz body 17 a 23 výše), Komise se původně za účelem stanovení běžné hodnoty omezila na typy obdobných výrobků prodávané výrobcem ve srovnatelné zemi, které jsou přímo srovnatelné s typy dotčených výrobků prodávanými žalobkyní na vývoz do Unie. Na základě této skutečnosti bylo dumpingové rozpětí žalobkyně vypočítáno na základě srovnání mezi běžnou hodnotou a vývozní cenou, které se omezovalo pouze na typy obdobného výrobku a na odpovídající typy dotčeného výrobku, což jak vyplývá z e-mailu Komise ze dne 26. listopadu 2013, představuje 369 typů výrobku. Tyto typy výrobku tudíž představovaly přibližně 20 % typů výrobku prodávaných žalobkyní na vývoz, přičemž jejich počet dosahoval 1 645 podle údajů, které žalobkyně poskytla ve svém vyjádření k dokumentu poskytujícímu konečné informace a jež nejsou zpochybňovány. V této souvislosti, jak Komise sdělila žalobkyni v dokumentu poskytujícímu konečné informace ze dne 15. března 2013 (viz bod 32 výše), tento orgán na základě námitek žalobkyně přijal ve svém návrhu konečného opatření, aby se dumpingové rozpětí stanovilo podle veškerého prodeje na vývoz, přičemž se v případě typů dotčeného výrobku, u nichž neexistovaly odpovídající typy výrobku prodávaného výrobcem ve srovnatelné zemi, použila průměrná běžná

hodnota. Přitom, jak vyplývá z bodu 18 odůvodnění napadeného nařízení (viz bod 46 výše), tato změna stanovení dumpingového rozpětí byla v tomto nařízení potvrzena. Na tomto základě, jak vyplývá z bodu 20 odůvodnění napadeného nařízení (viz bod 48 výše), byla srovnána vážená průměrná běžná hodnota, která byla stanovena u každého typu obdobného výrobku, s váženou průměrnou cenou odpovídajícího typu dotčeného výrobku žalobkyně za použití prvně uvedené metody, která je uvedena v čl. 2 odst. 11 základního nařízení.

- 132 Přitom, jak vyplývá z bodů 130 a 131 výše, výpočet běžné hodnoty za účelem stanovení dumpingového rozpětí žalobkyně ve skutečnosti vychází ze všech 1 645 hodnot typů výrobku odpovídajících váženému průměru prodeje obdobného typu dotčeného výrobku výrobce ve srovnatelné zemi, a které byly upraveny, bylo-li to nutné, k čemuž došlo přibližně u 80 % těchto hodnot, aby se zohlednily rozdíly fyzických vlastností u dotčených typů výrobku, u nichž neexistovaly odpovídající typy.
- 133 Jak bylo uvedeno v bodě 27 výše, Komise v dokumentu poskytujícím prozatímní informace upřesnila, že vzhledem k tomu, že spolupracoval pouze jeden výrobce ve srovnatelné zemi, informace pocházející ze srovnatelné země nemohly být šířeny „na úrovni [kontrolních čísel výrobku]“. Z písemností ve spise vyplývá, že kontrolní čísla výrobku jsou alfanumerickým označením, kdy každé označení odpovídá typu vymezeného výrobku. Vyjádření Komise je třeba vykládat v tom smyslu, že tento orgán odstranil veškeré podrobné informace, které se týkají jednotlivých typů výrobku, jejichž prodej uskutečnil výrobce ve srovnatelné zemi. Mimoto ve stejném dokumentu Komise rovněž uvedla, že v případě elektronických souborů přiložených k dokumentu poskytujícímu prozatímní informace odstranila v tabulkách, které jsou obsahem těchto souborů, z důvodu důvěrnosti údaje, které vycházejí z informací poskytnutých výrobcem ve srovnatelné zemi. Z písemností ve spise totiž vyplývá, že tabulky týkající se výrobních nákladů domácího prodeje (2.2 DMCOP), domácího prodeje (2.4 DMSALES), jakož i výpočtů operací uskutečněných v běžném obchodním styku a běžné hodnoty (2.5 OCOT a NV), neobsahují žádné údaje. Stejně je tomu i v případě tabulky, která se týká obecného přehledu výpočtu dumpingu (2.1), v nichž sloupce týkající se běžné hodnoty a výše dumpingového rozpětí u jednotlivých typů výrobku neobsahují žádné údaje. Naopak ve sloupcích výše uvedené tabulky, které se týkají prodeje žalobkyně na vývoz do Unie, jakož i v tabulce týkající se tohoto prodeje (2.7 EUSALES) a v tabulce týkající se výpočtů ceny tohoto vývozu u jednotlivých typů výrobků (2.8), žádné údaje odstraněny nebyly. Jak bylo uvedeno v bodě 34 výše, Komise v dokumentu poskytujícím konečné informace odstranila stejné kategorie údajů jako v dokumentu poskytujícím prozatímní informace. Mimoto z písemností ve spise nevyplývá, že Komise poskytla některé z těchto údajů žalobkyni tím, že v odpovědi na žádosti žalobkyně podala dodatečné upřesnění informací, které byly poskytnuty v dokumentu poskytujícím prozatímní informace a v dokumentu poskytujícím konečné informace.
- 134 Z výše uvedeného tudíž vyplývá, že provedené výpočty běžné hodnoty v rozsahu, v němž se týkají jednotlivých typů obdobného výrobku a hodnot uvedených v bodě 132 výše, které odpovídají výsledkům těchto výpočtů, žalobkyni poskytnuty nebyly. Jak výslovně vyplývá ze žaloby, skutečnost, že tyto informace nebyly žalobkyni poskytnuty, považuje žalobkyně v rámci své první výtky za porušení svého práva na obhajobu. Žalobkyně v této souvislosti konkrétně poukazuje na údaje, které byly odstraněny v tabulkách dokumentu poskytujícího konečné informace, které se týkají výpočtu prodeje v rámci běžného obchodního styku a běžné hodnoty (2.5 OCOT a NV) uvedených v bodě 133 výše. Podle žalobkyně jí měly být tyto údaje poskytnuty od okamžiku, kdy výrobce ve srovnatelné třetí zemi udělil svolení s poskytnutím těchto částí údajů, které poskytl Komisi, a které posledně uvedená použila pro stanovení těchto údajů.
- 135 Žalobkyně si ovšem, jak je uvedeno v bodech 36 a 39 výše, stěžovala během šetření rovněž na skutečnost, že jí nebyly poskytnuty i jiné dokumenty a informace, které souvisí se stanovením běžné hodnoty. V rámci své první výtky nicméně žalobkyně tuto okolnost neuplatňuje, a omezuje se tudíž na to, že se dovolává skutečnosti, že nebyly poskytnuty výpočty běžné hodnoty, tj. podrobnosti výpočtů u typu výrobku podle typu výrobku, jakož i výsledky těchto výpočtů.

- 136 Zadruhé je třeba v tomto stadiu uvést, že orgány nezpochybňují tvrzení žalobkyně, podle kterého představují výpočty běžné hodnoty ve smyslu bodu 135 výše nejdůležitější úvahy podle čl. 20 odst. 2 základního nařízení. Nejprve je třeba uvést, jak uvedly orgány na jednání v odpovědi na otázku Tribunálu, že orgány by poskytly žalobkyni podrobné výpočty běžné hodnoty, pokud by tyto výpočty byly stanoveny na základě domácího prodeje tohoto vyvážejícího výrobce a nevykazovaly by proto ve vztahu k tomuto výrobcí důvěrnou povahu. Stejně tak, jak bylo připomenuto v bodě 133 výše, i když Komise odstranila ve vztahu k žalobkyni výpočty běžné hodnoty typu výrobku podle jednotlivých typů výrobků z důvodu důvěrnosti, naopak jí poskytla výpočty odpovídající vývozní ceny.
- 137 Zatřetí je třeba připomenout přesné důvody, pro něž Komise odmítla žádost o poskytnutí těchto výpočtů běžné hodnoty.
- 138 V této souvislosti z e-mailu žalobkyně ze dne 19. března 2013 (viz bod 38 výše) vyplývá, že Komise nejprve odpověděla výrobcí ve srovnatelné zemi, kterému uvedla, že má za to, že nemůže změnit důvěrnou povahu informací, které poskytl, selektivně pouze ve prospěch určitých zúčastněných stran. Obsah těchto návrhů nebyl orgány zpochybňován. Ve stejném e-mailu žalobkyně zopakovala svou žádost a odpověděla na zdůvodnění, které Komise uvedla výrobcí ve srovnatelné zemi, přičemž v této souvislosti uvedla dva argumenty. První argument vychází z toho, že výpočty dumpingového rozpětí a následně i údajů týkajících se běžné hodnoty se týkaly konkrétně pouze dotčené společnosti. Druhý argument vychází z toho, že v základním nařízení se nestanoví, že by se zvláštní svolení vydané osobou, která poskytla důvěrné informace, nemohlo vztahovat pouze na jedinou zúčastněnou stranu. Žalobkyně mimoto s odkazem na skutečnost, že může být dotčeno její právo na obhajobu, upřesnila, že požádala o to, aby tento spor vyřešil úředník pro slyšení. Vedoucí odboru Komise pro antidumpingové šetření a následně úředník pro slyšení vydali k tomuto e-mailu stanovisko dne 21. března 2013, jehož obsah je uveden v bodě 38 výše. Z písemností ve spise nevyplývá, že by Komise v pozdějším stadiu šetření zaujala jiný postoj, než který byl uveden výše.
- 139 Proto jediným důvodem, na jehož základě Komise odmítla žádost o poskytnutí výpočtů běžné hodnoty, je požadavek dodržení zásady zákazu diskriminace vůči čínským vyvážejícím výrobcům zahrnutým do vzorku, jiným než žalobkyně. Komise měla přitom za to, že jednak výrobce ze srovnatelné země nemůže odvolat důvěrnou povahu informací, které poskytl, ve prospěch jedné určité zúčastněné strany, a jednak ona sama nemůže poskytnout tyto informace pouze žalobkyni, aniž je poskytne ostatním čínským vyvážejícím výrobcům zahrnutým do vzorku. Komise totiž měla za to, že tyto informace se týkají stejnou měrou jak žalobkyně, tak posledně uvedených výrobců, a to v rozsahu, v němž byly použity pro výpočet běžné hodnoty, která se použije pro stanovení individuálního dumpingového rozpětí těchto tří výrobců. Komise se tudíž domnívala, že se v případě těchto informací nejedná o specifické informace, které by se týkaly pouze výpočtu běžné hodnoty týkající se dumpingového rozpětí žalobkyně, a že poskytnutí těchto informací posledně uvedené by nebylo odůvodněné.
- 140 Ovšem v rámci projednávané žaloby orgány předložily argumentaci, která se částečně týká jiných důvodů než těch, které byly uvedeny v bodě 139 výše.
- 141 Rada přitom v rámci písemné části řízení v zásadě uplatnila jiné dva důvody, na nichž podle ní mohlo být toto odepření založeno.
- 142 Rada tvrdila, že se svolení výrobce ze srovnatelné třetí země použije pouze na informace, které předal Komisi, a nikoli na výpočty běžné hodnoty, které představují interní dokument Komise.
- 143 Rada dále tvrdila, že výpočty běžné hodnoty jsou v souladu s čl. 19 odst. 1 základního nařízení informací, která je ze své povahy důvěrná, neboť tato důvěrná povaha se neodvíjí od žádosti o důvěrné zacházení ve smyslu čl. 19 odst. 5 uvedeného nařízení a nelze ji změnit svolením výrobce ve srovnatelné zemi. Komise přitom bez ohledu na toto svolení měla, jak tvrdí Rada, každopádně povinnost zamítnout tuto žádost žalobkyně o poskytnutí těchto výpočtů. Rada a Komise na jednání

upřesnily a doplnily argumentaci uvedenou v písemné části řízení Radou s cílem prokázat řádné odůvodnění tohoto důvodu. Orgány zejména v podstatě uvedly, že údaje výrobce ve srovnatelné zemi, z nichž vycházejí tyto výpočty, jsou chráněny obchodním tajemstvím posledně uvedeného. Z toho podle orgánů vyplývá, že poskytnutím těchto údajů by jednak byly poškozeny konkrétní zájmy konkurentů žalobkyně na dotčeném trhu, a jednak by došlo k narušení hospodářské soutěže na tomto trhu. Mimoto v rámci metody, která používá srovnatelnou zemi, je omezení informací poskytovaných dotčeným vyvážejícím výrobcům, které z toho vyplývá, logickým důsledkem odmítnutí žádosti o zacházení jako s podnikem v tržním hospodářství, které by bylo kromě toho nezbytné pro zajištění dobrovolné spolupráce výrobců ve srovnatelné zemi. Orgány konečně uvedly, že v okamžiku, kdy Komise zamítla žádost žalobkyně o poskytnutí těchto výpočtů běžné hodnoty, Komise neznala přesný rozsah informací, které žalobkyni poskytl výrobce ve srovnatelné zemi.

- 144 Komise nicméně neodůvodnila své odmítnutí poskytnout žalobkyni výpočty běžné hodnoty na základě jednoho nebo druhého z důvodů uvedených v bodech 142 a 143 výše, ale na základě důvodu uvedeného v bodě 139 výše, jak vyplývá z e-mailové komunikace z období mezi 18. a 21. březnem 2013 (viz body 35 až 38 a 138 výše).
- 145 Ostatně je třeba uvést, že pokud jde o důvod vycházející ze skutečnosti, že výpočty běžné hodnoty představují oproti informacím poskytnutým výrobcem ve srovnatelné zemi interní dokumenty, orgány výslovně při jednání uznaly, že Komise v rámci šetření tento důvod pro ochranu důvěrnosti uvedených výpočtů nepoužila.
- 146 Pokud jde o důvod vycházející z toho, že tyto výpočty jsou důvěrné ze své podstaty, je pravda, že orgány na jednání naopak tvrdily, že právě na základě tohoto důvodu Komise odstranila uvedené výpočty v rámci dokumentu poskytujícího konečné informace. V této souvislosti, jak bylo uvedeno v bodě 133 výše, Komise odůvodnila odstranění výpočtů běžné hodnoty v dokumentu poskytujícím prozatímní informace a v dokumentu poskytujícím konečné informace tím, že vzhledem k tomu, že spolupracoval pouze jeden výrobce ve srovnatelné zemi, informace pocházející ze srovnatelné země nemohly být šířeny na úrovni typů výrobku. Přitom ze znění tohoto odůvodnění lze logicky dovodit, že účelem odstranění výpočtů běžné hodnoty z uvedených dokumentů bylo znemožnit, aby byly na základě těchto výpočtů získány podkladové údaje o jediném spolupracujícím výrobcu ve srovnatelné zemi, které se týkají jeho obchodního tajemství. Lze přitom mít za to, že v okamžiku předání dokumentu poskytujícího konečné informace Komise na základě tohoto důvodu odůvodnila odstranění výpočtu běžné hodnoty z tohoto dokumentu.
- 147 Ovšem, jak vyplývá z e-mailové komunikace v období mezi 18. až 21. březnem 2013, Komise na tento důvod během této komunikace neodkazovala, a to ani jako na podpůrný. Naproti tomu lze jak z obsahu, tak ze souvislosti této komunikace usuzovat na to, že v uvedeném stadiu řízení Komise neusilovala o uplatnění tohoto důvodu pro zamítnutí žádosti žalobkyně o poskytnutí výpočtů běžné hodnoty.
- 148 V této souvislosti je třeba zejména zdůraznit, že úředník pro slyšení ve svém dopise ze dne 21. března 2013 uvedl, že „nediskriminační zacházení se stranami je základním prvkem šetření“ (viz bod 38 výše).
- 149 Mimoto je třeba rovněž uvést, že v okamžiku předání dokumentu poskytujícího konečné informace, tj. dne 15. března 2013, výrobce ve srovnatelné zemi dosud neudělil žalobkyni svolení ohledně přístupu k údajům, které tento výrobce poskytl Komisi. Jak bylo připomenuto v bodě 35 výše, toto svolení bylo totiž uděleno až dne 18. března 2013. Přitom na základě této nové skutečnosti Komise poprvé uplatnila důvod vycházející z nutnosti dodržet zásadu rovného zacházení. Z této posloupnosti událostí lze dovodit, že Komise měla nutně implicitně za to, že kvůli výše uvedenému svolení nemůže vůči žalobkyni uplatňovat důvod, kterým odůvodnila odstranění výpočtů běžné hodnoty z dokumentu poskytujícího prozatímní informace a z dokumentu poskytujícího konečné informace, tj. respektování obchodního tajemství výrobce ve srovnatelné zemi, a jediným důvodem uplatnitelným vůči žalobkyni je důvod vycházející z nutnosti dodržet zásadu rovného zacházení.



- 150 Je proto nutno konstatovat, že Rada uplatněním důvodů uvedených v bodě 143 výše ve skutečnosti vybízí Tribunál k tomu, aby těmito důvody nahradil důvody, které uplatnila Komise během šetření pro zamítnutí žádosti žalobkyně o poskytnutí výpočtů běžné hodnoty. Přitom podle ustálené judikatury se legalita unijního aktu musí posuzovat podle skutkových a právních okolností existujících k datu, kdy byl akt přijat (viz rozsudek ze dne 3. září 2015, Inuit Tapiriit Kanatami a další v. Komise, C-398/13 P, EU:C:2015:535, bod 22 a citovaná judikatura), tudíž se Tribunál k takovému návrhu nemůže přiklonit (v tomto smyslu rozsudek ze dne 12. listopadu 2013, North Drilling v. Rada, T-552/12, EU:T:2013:590, bod 25).
- 151 Ostatně porušení práva žalobkyně na obhajobu během správního řízení, které žalobkyně namítá v rámci této výtky, může být důvodem pro zrušení antidumpingového nařízení. Proto toto porušení nemůže být napraveno tím, že by unijní soud pouze přezkoumal důvody, kterými by bylo možné odůvodnit rozhodnutí, jež zakládá údajné porušení. Tento přezkum se totiž omezuje na soudní přezkum vznesených žalobních důvodů, a tudíž nemá nahrazovat komplexní šetření věci v rámci správního řízení, které je založeno na posouzení konkrétních okolností projednávané věci příslušným orgánem. Mimoto vzhledem k tomu, že se žalobkyně poprvé seznámila s důvody uplatňovanými orgány až v rámci projednávání této žaloby před Tribunálem, nenachází se žalobkyně ve stejné situaci, ve kterém by se nacházela, kdyby mohla předložit své vyjádření k těmto důvodům během šetření (v tomto smyslu a obdobně viz rozsudek ze dne 25. října 2011, Solvay v. Komise, C-110/10 P, EU:C:2011:687, bod 51). Tribunál tudíž každopádně nemůže v projednávané věci posuzovat skutečnost, zda došlo k porušení práva žalobkyně na obhajobu z důvodu odmítnutí poskytnutí výpočtů běžné hodnoty na základě důvodů, kterými toto odmítnutí nebylo odůvodněno.
- 152 Při určování, zda v projednávané věci došlo k porušení práva na obhajobu, proto Tribunál může zohlednit argumentaci orgánů jen v rozsahu, v němž se týká jediného důvodu, který Komise uplatnila během šetření. Naopak, jak bylo připomenuto v bodě 81 výše, podle ustálené judikatury platí, že pochybení týkající se práva na obhajobu může vést ke zrušení sporného nařízení pouze tehdy, jestliže nelze zcela vyloučit možnost, že z důvodu tohoto pochybení by mohlo správní řízení vést k jinému výsledku. Proto za předpokladu, že by muselo být konstatováno, že Komise neměla právo uplatnit důvod vycházející z nutnosti dodržet zásadu rovného zacházení pro to, aby žalobkyni odmítla poskytnout výpočty běžné hodnoty, by případně bylo zapotřebí posoudit, zda Komise měla nicméně povinnost odmítnout toto poskytnutí na základě jednoho z důvodů, které Rada uplatnila během projednávané žaloby, aby se vyloučila možnost, že by mohlo správní řízení vést k jinému výsledku.
- 153 Začtvrté je tudíž třeba posoudit, zda za takových okolností jako v projednávané věci důvod vycházející z dodržení zásady rovného zacházení vůči ostatním vyvážejícím výrobcům zahrnutým do vzorku mohl odůvodnit odmítnutí poskytnout žalobkyni výpočty běžné hodnoty.
- 154 V této souvislosti je třeba připomenout, jak bylo uvedeno v bodě 128 výše, že jak během šetření, tak v rámci projednávaného sporu žalobkyně ve vztahu k výpočtům běžné hodnoty zejména tvrdí, že se vzhledem k svolení výrobce ve srovnatelné zemi, které se vztahuje přímo na ni, nacházela v objektivně odlišné situaci ve srovnání s ostatními vyvážejícími výrobci.
- 155 Žalobkyně naopak nezpochybňuje, že až do okamžiku, kdy výrobce ve srovnatelné zemi dopisem ze dne 18. března 2013 povolil Komisi, aby žalobkyni poskytla informace, které uvedený výrobce poskytl Komisi, by žalobkyni nemohly být poskytnuty výpočty běžné hodnoty. Z písemností spisu zejména nevyplývá, že by žalobkyně požádala o toto poskytnutí před dnem zaslání tohoto dopisu.
- 156 Jak bylo připomenuto v bodě 95 výše, v rámci současného použití článků 19 a 20 základního nařízení musí orgány dbát na dodržování zásady řádné správy, která je zakotvena v čl. 41 odst. 1 a 2 Listiny základních práv Evropské unie, podle níž má každý právo mimo jiné na to, aby jeho záležitosti byly orgány, institucemi a jinými subjekty Unie řešeny spravedlivě (v tomto smyslu a obdobně viz rozsudek ze dne 11. července 2013, Ziegler v. Komise, C-439/11 P, EU:C:2013:513, bod 155). Podle ustálené judikatury zásada rovného zacházení zakazuje, aby bylo zacházeno jednak s obdobnými situacemi

odlišně, a jednak s odlišnými situacemi stejně, není-li takové zacházení objektivně odůvodněno (viz rozsudek ze dne 25. října 2011, 15. dubna 2005, CHEMK a KF v. Rada, T-190/08, EU:T:2011:618, bod 65 a citovaná judikatura).

- 157 V rámci použití ustanovení základního nařízení musí unijní orgány dodržovat zásadu rovného zacházení ve vztahu k zúčastněným stranám (viz rozsudek ze dne 13. října 2013, Cixi Jiangnan Chemical Fiber a další v. Rada, T-537/08, EU:T:2013:428, bod 45 a citovaná judikatura). Tato obecná zásada je konkretizována v rámci čl. 9 odst. 5 základního nařízení, podle kterého se vyžaduje, aby se antidumpingové clo uložilo vždy v přiměřené výši bez diskriminace na dovozy výrobků nezávisle na jejich původu.
- 158 Ovšem z judikatury vyplývá, že pokud rozdílné zacházení mezi určitými vývozy, které se týká výběru antidumpingového cla, vychází z normativního základu stanoveného v základním nařízení, je dán objektivní důvod pro toto rozdílné zacházení, čímž takové zacházení nelze považovat za porušení zásady rovného zacházení [v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 12. září 2002, Europe Chemi-Con (Deutschland) v. Rada, T-89/00, EU:T:2002:213, bod 57 a citovaná judikatura]. Obecně je rozdílné zacházení založeno na objektivním a důvodném kritériu, pokud je v souladu s právně přípustným cílem sledovaným dotčenými právními předpisy a tato je rozdílnost přiměřená cíli sledovanému dotčeným zacházením (viz rozsudek ze dne 22. května 2014, Glatzel, C-356/12, EU:C:2014:350, bod 43 a citovaná judikatura).
- 159 V této souvislosti je třeba předeslat, že, jak tvrdí žalobkyně, teze, kterou hájila Komise v rámci e-mailové komunikace v období mezi 18. a 21. březnem 2013, podle které není možné změnit důvěrnou povahu informací ve vztahu k jedné konkrétní zúčastněné straně, nemá žádnou oporu v příslušných ustanoveních základního nařízení.
- 160 Předně ze znění čl. 19 odst. 5 základního nařízení nevyplývá, že by svolení osoby, která poskytla informace, které je vyžadováno pro poskytnutí veškerých informací, u nichž tato osoba předložila žádost o zachování jejich důvěrné povahy, nemohlo být uděleno konkrétně ve vztahu pouze k jedné či více ze zúčastněných stran.
- 161 Dále z demonstrativního výčtu důvodů pro důvěrnost informací, který je uveden v čl. 19 odst. 1 základního nařízení, vyplývá, že posouzení důvěrné povahy informací poskytnutých v rámci antidumpingového šetření může vyžadovat, aby se zohlednilo příslušné postavení jak u osob, od nichž tyto informace pocházejí, tak zúčastněných stran, které k nim mohou mít přístup. Zejména na základě jednoho z důvodů, které jsou v tomto ustanovení uvedeny a který vychází ze skutečnosti, že prozrazení takových informací by mohlo znamenat významnou soutěžní výhodu pro konkurenta, je třeba, aby se posoudilo příslušné postavení na trhu jednak u osob, které mohou být takovým prozrazením znevýhodněny, a jednak u zúčastněných stran, pro které by to mohlo znamenat výhodu vedoucí k narušení hospodářské soutěže.
- 162 Tribunál již přitom rozhodl, že Komise může s ohledem na konkrétní okolnosti projednávané věci, např. omezený počet podniků působících na trhu a velmi dobrou informovanost žalobce o tomto trhu, rozhodnout o tom, že neposkytne údaje, které by tomuto podniku umožnily, aby z nich dovedil obchodně citlivé informace, které mohou poškodit podnik, jenž tyto informace poskytl (v tomto smyslu viz rozsudek Ajinomoto a NutraSweet v. Rada, bod 94 výše, EU:T:1997:209, bod 86).
- 163 Je zajisté pravda, jak tvrdily orgány při jednání, že důvody uvedené v čl. 19 odst. 1 základního nařízení se týkají ochrany informací souvisejících s obchodním tajemstvím, které jsou důvěrné ze své podstaty a jež nejsou v zásadě poskytovány (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 7. května 1991, Nakajima v. Rada, C-69/89, EU:C:1991:186, bod 112, rozsudek Hangzhou Duralamp Electronics v. Rada, bod 94 výše, EU:T:2013:369, bod 115).

- 164 Ovšem ze znění čl. 19 odst. 1 základního nařízení nevyplývá, že by ochrana takových informací vyžadovala, aby se v zásadě vyloučila jakákoli možnost poskytovat uvedené informace, a tudíž veškeré posuzování konkrétní situace zúčastněné strany, která žádá o přístup k těmto informacím. Totiž, jak je připomenuto v bodě 94 výše, z judikatury vyplývá, že povinnost orgánů zajistit důvěrné zacházení s informacemi souvisejícími s obchodním tajemstvím by neměla zbavovat ostatní dotčené strany, zejména vývozce, procesních záruk, které jsou stanoveny v článku 20 základního nařízení, ani zbavovat své podstaty práva, která jsou jim na základě stejných ustanovení přiznána (v tomto smyslu viz rozsudek *Timex v. Rada a Komise*, bod 94 výše, EU:C:1985:119, bod 29, rozsudek *Zhejiang Harmonic Hardware Products v. Rada*, bod 94 výše, EU:T:2011:639, bod 59). Mimoto, jak bylo zdůrazněno v bodě 105 výše, ve znění čl. 20 odst. 4 základního nařízení se stanoví, že konečné informace se musí poskytovat s tím, že se „řádně přihlédne k ochraně důvěrných informací“. Je třeba uvést, že tato formulace ponechává Komisi určitý prostor pro posouzení, aby co nejvhodněji vymezila soulad mezi právem zúčastněných stran na informace a důvěrností určitých informací.
- 165 Výklad, který zastávají orgány, nemá oporu ani v judikatuře, která se týká ochrany obchodního tajemství. Z této judikatury sice vyplývá, že ochrana obchodního tajemství je obecnou zásadou unijního práva (viz rozsudek ze dne 29. března 2012, *Interseroh Scrap and Metals Trading*, C-1/11, Sb. rozh., EU:C:2012:194, bod 43 a citovaná judikatura). Mimoto podle této judikatury představuje zajištění toho, aby nedocházelo k narušování hospodářské soutěže, důležitý veřejný zájem, jehož ochrana může odůvodňovat odepření poskytnutí informací souvisejících s obchodním tajemstvím (v tomto smyslu a obdobně viz rozsudek ze dne 14. února 2008, *Varec*, C-450/06, Sb. rozh., EU:C:2008:91, bod 51). Nicméně i když z těchto zásad vyplývá, že správní nebo soudní orgán musí mít možnost odmítnout poskytnutí informací, které by poškozovaly tyto zájmy, včetně toho, že nadradí tyto zájmy nad právo na obhajobu stran, které mají o toto poskytnutí zájem, nevyplývá z nich, že by měl tento orgán z těchto důvodů povinnost uplatnit takové odepření za jakýchkoli okolností. Soudní dvůr naopak již rozhodl, že pokud je to vyžadováno povahou řízení, musí být zájmy zajišťované zvláštní ochranou, které požívá obchodní tajemství, poměřeny s právem na obhajobu dotčených stran v tomto řízení (v tomto smyslu a obdobně viz rozsudek *Varec*, uvedený výše, EU:C:2008:91, body 43 a 51). Jak bylo připomenuto v bodě 94 výše, o takový případ se jedná v takovém antidumpingovém řízení jako v projednávané věci, z čehož je nutno dovodit, že i v případě existence informací týkajících se obchodního tajemství neměla Komise povinnost odepřít jakékoli jejich poskytnutí, aniž posoudila konkrétní okolnosti případu, a zejména konkrétní postavení dotčené zúčastněné strany.
- 166 Pokud jde konkrétně o účel, kterým je zabránit narušení hospodářské soutěže, který orgány uplatnily při jednání, je třeba připomenout, že i když může skutečnost, že podniky mají k dispozici takové informace, které se týkají obchodního tajemství konkurenčního podniku, jako jsou například informace o cenách či prodeji, pro tyto podniky zmírňovat nebo odstraňovat stupeň nejistoty o fungování trhu s případným důsledkem v podobě omezení hospodářské soutěže mezi podniky, závisí takové důsledky na konkrétních okolnostech daného případu (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 4. června 2009, *T-Mobile Netherlands a další*, C-8/08, Sb. rozh., EU:C:2009:343, bod 33 a citovaná judikatura).
- 167 Na rozdíl od toho, co se snažily naznačit orgány při jednání, tento prostor pro posouzení, který je ponechán Komisi k tomu, aby sladila požadavky vyplývající z práva zúčastněných stran na informace a z ochrany důvěrných informací, není omezen v případě, kdy je daná zúčastněná strana takovým vyvážejícím výrobcem, který nezískal zacházení jako s podnikem v tržním hospodářství, jako je žalobkyně. Je zajisté pravda, jak připustila při jednání sama žalobkyně, že by vyvážející výrobce, který nezískal zacházení jako s podnikem v tržním hospodářství, nemohl důvodně namítat porušení svého práva na obhajobu pouze z toho důvodu, že mu nebyly poskytnuty výpočty běžné hodnoty, jestliže by bylo odstranění těchto výpočtů odůvodněno nutností ochrany důvěrnosti obchodního tajemství výrobce ve srovnatelné zemi. Nicméně tyto konkrétní okolnosti situace vyvážejícího výrobce, který má sídlo v zemi bez tržního hospodářství a nezískal zacházení jako s podnikem v tržním hospodářství, nemohou odůvodňovat rozdílné zacházení s posledně uvedeným výrobcem ve srovnání se situací jiné zúčastněné strany, pokud jde o práva na obhajobu. Takový vyvážející výrobce by se konkrétně, stejně

jako jakákoli jiná zúčastněná strana, neměl dostat do postavení, v němž by v zásadě čelil odmítnutí svých žádostí o poskytnutí výpočtů, které se ho týkají, aniž by byly posouzeny konkrétní okolnosti případu, a to na základě jediného důvodu, kterým je skutečnost, že by takovým poskytnutím mohlo dojít k vytvoření „systémové nerovnováhy“ ve vztazích mezi na jedné straně Komisí a na straně druhé takovými podniky, které se účastní šetření, jako jsou zejména výrobci, kteří nezískali zacházení jako s podnikem v tržním hospodářství a výrobce ve srovnatelné zemi.

- 168 Závěrem, přestože ze znění čl. 20 odst. 2 až 4 základního nařízení vyplývá, že orgány mají povinnost poskytnout všem zúčastněným stranám konečné informace o nejdůležitějších skutečnostech a úvahách, na nichž jsou založena antidumpingová opatření, nevyplývá z něj naopak to, že by orgány nemohly poskytnout jedné konkrétní straně informace, o jejichž poskytnutí tato strana žádá v souvislosti s tím, co bylo z těchto konečných informací vypuštěno, z důvodu, že by k takovým informacím musely mít přístup všechny zúčastněné strany. Ostatně, jak tvrdila žalobkyně na jednání, z písemností ve spisu vyplývá, že se dokument poskytující konečné informace skládá z obecné části, která má být poskytnuta všem zúčastněným stranám, a z částí zvláštní, která se týká konkrétních otázek souvisejících s dotčenou zúčastněnou stranou. Tak např. byly žalobkyni, jak je uvedeno v bodě 133 výše, v dokumentu poskytujícím konečné informace, který jí byl určen, poskytnuty výpočty týkající se vývozní ceny dle jednotlivých typů výrobku. Takové informace však mají být uvedeny pouze v konečných informacích, které byly poskytnuty žalobkyni v části, v níž se týkají pouze výpočtu individuálního dumpingového rozpětí, a nikoli v konečných informacích, které byly poskytnuty mimo jiné ostatním čínským vyvážejícím výrobcům zahrnutým do vzorku, u nichž bylo individuální dumpingové rozpětí vypočítáno na základě jejich příslušných cen vývozu.
- 169 Mimoto čl. 20 odst. 2 a 4 základního nařízení musí být vykládány ve světle judikatury, která je připomínána v bodě 93 výše, podle které zúčastněným stranám v rámci antidumpingového šetření přísluší, aby umožnily orgánům posoudit problémy, které jim může způsobovat skutečnost, že v rámci informací, které jim byly poskytnuty, jim určité údaje nebyly poskytnuty. Taková zúčastněná strana se předně nemůže důvodně dovolávat před unijním soudem toho, že taková informace jí nebyla poskytnuta, jestliže během šetření, které vedlo k přijetí antidumpingového nařízení, které je předmětem sporu, nepředložila u orgánů žádnou žádost týkající se takové konkrétní informace.
- 170 Tudíž nelze jedné zúčastněné straně odepřít poskytnutí informací, které mohou ze své povahy spadat pod informace uvedené v čl. 20 odst. 2 a 4 základního nařízení, a zdůvodňovat to pouze tím, že ostatní strany mají rovněž právo na jejich poskytnutí, jestliže posledně uvedené strany nepředložily žádost v tomto smyslu. Z výše uvedeného nicméně vyplývá, že Komisi přísluší, aby posoudila žádosti o přístup k důvěrným informacím, které předložila jedna zúčastněná strana a které se týkají konkrétní situace takové strany odděleně od situace ostatních zúčastněných stran, pro které mohou mít tyto informace význam z hlediska uplatnění jejich práva na obhajobu.
- 171 Výklad, který by odporoval výkladu uvedenému v bodech 160 až 170 výše, by vedl k zásadnímu omezení informací, které by měly k dispozici zúčastněné strany v rámci antidumpingového šetření, který by nebyl v souladu s požadavky, které vyplývají podle judikatury, jež byla připomenuta v bodě 92 výše, z dodržování práva na obhajobu zúčastněných stran, které se uplatní v takových šetřeních, která mohou bezprostředně a osobně ovlivnit takové strany a přinášet pro ně nepříznivé důsledky. V takovém případě, o jaký se jedná v projednávané věci, by takový výklad vedl mimo jiné k tomu, že by vyvážejícímu výrobcí bylo systematicky odepíráno poskytnutí informací, které se týkají běžné hodnoty, jež sloužila pro stanovení dumpingového rozpětí, na základě jediného důvodu, kterým by bylo, že tyto informace byly rovněž použity v rámci stanovení dumpingového rozpětí ostatních vyvážejících výrobců. Takový výklad by ve většině případů vyústil v to, že vyvážejícím výrobcům by byly odepírány informace, které mohou mít zásadní význam pro jejich právo na obhajobu vzhledem k dopadu, který má výpočet běžné hodnoty, na stanovení dumpingového rozpětí.



- 172 Mimoto nebylo zpochybněno, že Komise v rámci dotčeného šetření poskytla jednomu výrobcí v Unii informace, které jí byly poskytnuty jako důvěrné ze strany China Chamber of Commerce of Metals, Minerals & Chemicals Importers & Exporters (dále jen „CCCMC“), na základě výslovného svolení posledně uvedené komory. Argument Rady, podle kterého tato informace nemá pro uvedeného výrobce důvěrnou povahu, neboť její obsah se týká společnosti tohoto výrobce a může sloužit k obhajobě jeho zájmů, potvrzuje relevantnost tohoto příkladu. Tento příklad totiž podporuje výklad, který je uveden v bodech 160 až 170 výše, podle kterého nelze vyloučit, že důvěrné informace mohou být poskytnuty zúčastněné straně, udělí-li k tomu zvláštní svolení strana, od níž takové informace pocházejí, mimo jiné v případě, kdy Komise po zvážení zájmů chráněných důvěrnou povahou a práva na obhajobu dotčené osoby musí na tomto základě dospět k závěru, že je třeba tyto informace poskytnout.
- 173 V projednávané věci z důvodů, jež byly uvedeny v bodech 159 až 172 výše, skutečnost uplatňovaná Komisí, totiž že dotčené výpočty běžné hodnoty nebyly použity pouze ke stanovení dumpingového rozpětí žalobkyně, ale rovněž ke stanovení dumpingových rozpětí ostatních čínských vyvážejících výrobců zahrnutých do vzorku, nemůže sama odmítnutí poskytnutí těchto informací odůvodnit.
- 174 Takový důvod by totiž podmiňoval uplatnění práva na obhajobu žalobkyně právem na obhajobu ostatních čínských vyvážejících výrobců zahrnutých do vzorku, což jak vyplývá z bodu 171 výše, představuje omezení jejího práva na obhajobu v rozporu jak se zněním, tak i s cíli článků 19 a 20 základního nařízení.
- 175 Tento výklad podporuje argument uplatněný Radou, podle kterého by poskytnutí výpočtů běžné hodnoty pouze žalobkyni, a nikoli ostatním čínským vyvážejícím výrobcům zahrnutým do vzorku vedlo ke konkurenčnímu zvýhodnění žalobkyně oproti posledně uvedeným výrobcům ve smyslu čl. 19 odst. 1 základního nařízení. Tento argument totiž pouze opakuje, že čl. 19 odst. 1 základního nařízení umožňuje orgánům odmítnout poskytnutí informací zúčastněné straně pouze na základě toho důvodu, že ostatní zúčastněné strany, které jsou v konkurenčním vztahu vůči prvně uvedené straně a jež potřebují tyto informace pro zajištění své obhajoby, k nim nemohou mít přístup. Komise by přitom mohla odmítnout poskytnutí informací za předpokladu, kdy by mimo jiné z údajů, které by měla k dispozici, nevyplývalo, že by tyto informace mohly poskytnout významnou výhodu dotčené zúčastněné straně, která by mohla z důvodu těchto informací ovlivnit hospodářskou soutěž na dotčeném trhu, jako je v projednávané věci trh v Indii. Komise by tak mohla uplatňovat důvod vycházející z konkurenční výhody poskytnuté uvedené zúčastněné straně na unijním trhu oproti ostatním vyvážejícím výrobcům, kteří tyto informace potřebují k zajištění své obhajoby. Tento argument tudíž potvrzuje, že orgány vykládají základní nařízení v tom smyslu, že právo na obhajobu zúčastněné strany může být omezeno v zásadě proto, aby mohly ostatní zúčastněné strany uplatnit své právo na obhajobu, přičemž z důvodů uvedených v bodech 171 a 174 výše je tento výklad třeba odmítnout.
- 176 Dále je třeba uvést, že je jistě pravda, že antidumpingové clo bylo uloženo těmto vyvážejícím výrobcům, jakož i žalobkyni na základě dumpingového rozpětí stanoveného individuálně podle čl. 2 odst. 11 základního nařízení. Jak uvedla Komise ve svém dopise ze dne 21. března 2013, informace týkající se výpočtů běžné hodnoty stanovené na základě údajů poskytnutých výrobcem ve srovnatelné zemi se týkají všech vyvážejících výrobců. Nicméně, jak potvrdily orgány na jednání, ostatní čínští vyvážející výrobci zahrnutí do vzorku na rozdíl od žalobkyně nepodalí žádost o to, aby jim byly tyto výpočty běžné hodnoty poskytnuty. Proto, jak vyplývá z bodů 169 a 170 výše, nemohla být vůči žalobkyni uplatňována tato práva posledně uvedených výrobců, která se týkají přístupu k těmto informacím.
- 177 Je ostatně nutno konstatovat, jak tvrdí žalobkyně, že skutečnost, že výrobce ve srovnatelné zemi udělil souhlas s tím, aby tyto údaje, z nichž vycházejí výpočty běžné hodnoty, byly žalobkyni poskytnuty, objektivně mění její postavení, pokud jde o důvěrnou povahu těchto výpočtů, ve srovnání s postavením ostatních čínských vyvážejících výrobců zahrnutých do vzorku.

- 178 Je totiž nesporné, že na rozdíl od žalobkyně ostatní čínští vyvážející výrobci zahrnutí do vzorku nebyli v situaci, kdy by jim výrobce ve srovnatelné zemi udělil souhlas s poskytnutím údajů, které posledně uvedený výrobce poskytl Komisi za účelem výpočtu běžné hodnoty. Ze znění čl. 19 odst. 5 základního nařízení přitom vyplývá, že není-li takové svolení uděleno, orgány nemohou poskytovat takové informace, u nichž osoba, která je poskytla, požádala o důvěrné zacházení. Naopak, jak bylo uvedeno v bodech 164 až 168 výše, ze znění čl. 19 odst. 1 a čl. 20 odst. 4 základního nařízení vykládaných ve světle judikatury vyplývá, že orgány mají i v případě informací důvěrné povahy souvisejících mimo jiné i s obchodním tajemstvím, určitý prostor pro posouzení, což implikuje nutnost poměřit zájmy, které jsou chráněny touto důvěrností, a právo na obhajobu zúčastněné strany, která se domáhá poskytnutí těchto informací. Ovšem na rozdíl od toho, co tvrdí žalobkyně, svolení výrobce ve srovnatelné zemi jí neuděluje neomezený nárok na přístup k informacím, o které žádá. Je však pravda, že na rozdíl od ostatních čínských vyvážejících výrobců zahrnutých do vzorku má žalobkyně na základě tohoto svolení alespoň právo na to, aby bylo posouzeno, zda je její žádost řádně odůvodněna, a to poměřením jejího práva na obhajobu a zájmů, které jsou chráněny důvěrnou povahou požadovaných informací.
- 179 Argumenty předložené orgány, jejichž cílem je zpochybnit rozsah výše uvedeného svolení, na tomto závěru nic nemění.
- 180 Předně je totiž okolnost, že svolení výrobce ve srovnatelné zemi se týká z podstaty věci informací, které poskytl Komisi, a nikoli výpočtů běžné hodnoty, které byly na základě těchto informací provedeny, irelevantní. Jak sama žalobkyně uvedla ve své replice, zachování důvěrné povahy výpočtů běžné hodnoty během šetření totiž vychází z důvěrné povahy podkladových údajů, které poskytl výrobce ve srovnatelné zemi. V rámci e-mailové komunikace z období mezi 18. a 21. březnem 2013 přitom Komise nerozlišovala mezi důvěrnou povahou výpočtů a důvěrnou povahou podkladových údajů za účelem odmítnutí žádosti žalobkyně o poskytnutí uvedených výpočtů (body 38 a 138 výše). Ostatně i ve stadiu poskytnutí konečných informací Komisi přesně uvedla, že výpočty běžné hodnoty odstranila z důvodu nutnosti ochrany důvěrné povahy informací poskytnutých výrobcem ve srovnatelné zemi (viz bod 133 výše).
- 181 Proto je třeba rovněž odmítnout argument orgánů, podle kterého se rozsah svolení osoby, která poskytla informace důvěrné povahy podle čl. 19 odst. 5 základního nařízení, netýká informací, které jsou důvěrné ze své povahy. Jak vyplývá z bodů 139 až 143 výše, tento výklad rozsahu svolení výrobce ve srovnatelné zemi totiž nevychází ze stejného předpokladu, který zastávala Komise v rámci e-mailové komunikace v období mezi 18. a 21. květnem, a je s tímto předpokladem ve skutečnosti neslučitelný. Tímto argumentem přitom orgány ve skutečnosti vybízejí Tribunál, aby nahradil výklad, který zastávala Komise během šetření, výkladem jejich, čemuž Tribunál z důvodů uvedených v bodech 150 a 151 výše nemůže vyhovět.
- 182 Každopádně i za předpokladu, že by Komise měla ve stadiu šetření za to, že se svolení výrobce ve srovnatelné zemi nevztahuje na informace, které jsou důvěrné ze své povahy, musí být takový postoj zamítnut.
- 183 Jednak ze znění čl. 19 odst. 5 základního nařízení totiž vyplývá, že svolení uvedené v tomto ustanovení se vztahuje na veškeré informace, pro něž byla předložena žádost o důvěrné zacházení, a nikoli pouze na informace, u nichž bylo takové důvěrné zacházení shledáno důvodným, které jsou uvedeny v čl. 19 odst. 1 základního nařízení.
- 184 Tento výklad je podporován skutečností, že podle odst. 3 stejného článku 19 základního nařízení jediným důsledkem, který mohou orgány vyvodit bez návrhu z toho, že žádost o důvěrné zacházení není odůvodněná a dotčená osoba jí odmítá vzít zpět, je, že dotčené informace nepoužijí. Přitom i za takového předpokladu brání neexistence svolení dotčené osoby v tom, aby byly uvedené informace poskytnuty.

- 185 Na rozdíl od výkladu, který uplatňují orgány, je tudíž rozsah svolení podle čl. 19 odst. 5 základního nařízení ve skutečnosti širší, a nikoli užší než rozsah svolení podle čl. 19 odst. 1 základního nařízení.
- 186 Dále rozlišení, které je stanoveno čl. 19 odst. 1 základního nařízení, mezi kategorií informací, které jsou důvěrné ze své povahy, a kategorií informací, které jsou důvěrné z důvodu zvláštní žádosti podané osobou, které tyto informace poskytla, nemá takový rozsah, jaký mu přiznávají orgány. Toto rozlišení je jistě možné vykládat tak, že umožňuje příslušným orgánům, aby chránily první kategorii i bez zvláštní žádosti v tomto smyslu. Tato kategorie důvěrných informací z jejich povahy nicméně může rovněž zahrnovat informace, ve vztahu k nimž mimo jiné osoby, které je poskytly, podaly zvláštní žádost o důvěrné zacházení.
- 187 Je pravda, že s ohledem mimo jiné na zásadu zvláštní ochrany obchodního tajemství, která je připomenuta v bodě 165 výše, závisí důvěrnost informací z jejich povahy na objektivním posouzení této otázky příslušným orgánem, čímž skutečnost, že v jejich případě byla podána žádost o důvěrné zacházení, nemusí být rozhodná. Z toho ovšem nelze *a contrario* dovodit, že svolení osoby, která tyto informace poskytla, nemá žádný vliv pro rozhodnutí příslušného orgánu tyto informace poskytnout, či nikoli. Z bodů 164 až 168 výše totiž vyplývá, že v určitých případech nelze vyloučit, že informace, které jsou ze své povahy důvěrné, budou poskytnuty. Za těchto podmínek skutečnost, že osoba, která tyto informace poskytla, udělila svolení k jejich poskytnutí, má nutně určitý význam, pakliže, jak bylo uvedeno v bodě 178 výše, ze znění čl. 19 odst. 5 základního nařízení vyplývá, že orgány mohou dotčené informace sdělit pouze tehdy, pokud bylo poskytnuto takové svolení.
- 188 Tento výklad podporuje znění článku 6.5 antidumpingové dohody, které v zásadě přebírá znění článku 19 základního nařízení, podle kterého se svolení osoby, která poskytla orgánům provádějícím šetření důvěrné informace, vztahuje jak na kategorii důvěrných informací, jejichž důvěrnost vyplývá z jejich podstaty, tak na kategorii informací, „které byly poskytnuty jako důvěrné stranami šetření“. V této souvislosti je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury se v rámci provádění pravidel WTO vyžaduje, aby se z důvodu přednosti mezinárodních dohod uzavřených Uníí před unijními akty sekundárního práva vykládaly posledně uvedené akty v co největším možném rozsahu v souladu s těmito dohodami (viz rozsudek ze dne 10. listopadu 2011, X a X BV, C-319/10 a C-320/10, EU:C:2011:720, bod 44 a citovaná judikatura). Tato judikatura se použije zejména v oblasti antidumpingu, vzhledem k tomu, že je nepochybně prokázáno, že dotčené ustanovení základního nařízení bylo přijato za účelem provádění konkrétního závazku, který byl přijat v rámci antidumpingové dohody (v tomto smyslu viz rozsudek Nakajima v. Rada, bod 163 výše, EU:C:1991:186, body 29 až 31, rozsudek ze dne 9. ledna 2003, Petrotub a Republica v. Rada, C-76/00 P, Recueil, EU:C:2003:4, body 55 až 57).
- 189 Na rozdíl od toho, co Rada tvrdila na jednání, není použití této judikatury ohledně výkladu článku 19 základního nařízení ve světle ustanovení článku 6.5 antidumpingové dohody zpochybněno rozsudkem ze dne 16. července 2015, Komise v. Rusal Armenal (C-21/14 P, Sb. rozh., EU:C:2015:494). Z bodů 47 až 53 uvedeného rozsudku totiž vyplývá, že Soudní dvůr v uvedeném rozsudku pouze konstatoval, že čl. 2 odst. 7 základního nařízení využil unijní normotvůrce své zákonodárné pravomoci, přičemž zvolil přístup vlastní unijnímu právnímu řádu, a nelze tudíž prokázat úmysl unijního normotvůrce splnit prostřednictvím přijetí čl. 2 odst. 7 základního nařízení zvláštní povinnosti, které vyplývají z článku 2 antidumpingové dohody (rozsudek Komise v. Rusal Armenal (C-21/14 P, uvedený výše, EU:C:2015:494, body 47 až 53). Soudní dvůr se naopak v uvedeném rozsudku nevyjádřil k tomu, zda článek 19 základního nařízení prokazuje úmysl zvolit či nezvolit přístup vlastní unijnímu řádu, který by se lišil od přístupu podle antidumpingové dohody.
- 190 Z vlastního znění čl. 19 odst. 1 a 5 základního nařízení, které přebírají znění článku 6.5 antidumpingové dohody, přitom vyplývá, že unijní normotvůrce v něm projevil svou vůli jeho prostřednictvím splnit konkrétní závazky, které vyplývají z tohoto ustanovení antidumpingové dohody. Skutečnost, že se unijní normotvůrce rozhodl, že přijme strukturu, která se liší od struktury článku 6.5 antidumpingové dohody, mimo jiné tím, že dvě části tohoto článku přejímá ve dvou různých

odstavních článku 19 základního nařízení, neukazuje sama o sobě na to, že by vůle unijního normotvůrce byla přijmout přístup vlastní unijnímu právnímu řádu, který by se lišil od přístupu podle antidumpingové dohody. Tato volba zapadá do rámce prostoru pro posouzení, který má unijní normotvůrce k dispozici k tomu, aby prováděl závazky, které vyplývají z článku 6.5 antidumpingové dohody, a tudíž nemůže bránit v tom, aby byl čl. 19 odst. 1 a 5 základního nařízení vykládán ve světle tohoto ustanovení antidumpingové dohody.

- 191 Konečně, ať již bude použit jakýkoli výklad, nelze přijmout ani argument orgánů, podle kterého svolení udělené žalobkyni výrobcem ve srovnatelné zemi nepředstavuje objektivní kritérium ve smyslu judikatury, která je připomenuta v bodě 158 výše, ale subjektivní kritérium, které pochází od zúčastněné strany, a jež proto nestačí k tomu, aby zdůvodnilo rozdíl v uplatnění zásady rovného zacházení, bez ohledu na jakýkoli výklad, který k tomu mohl být uplatněn. Tento argument se totiž ve skutečnosti vrací k tvrzení, že svolení udělené výrobcem ve srovnatelné zemi nemění objektivně důvěrnou povahu informací, které tento výrobce poskytl, a která vychází z jejich charakteru obchodního tajemství, a proto jej je třeba zamítnout z důvodů uvedených v bodech 180 až 190 výše.
- 192 V každém případě dále i za předpokladu, že by orgány tímto argumentem chtěly tvrdit, že toto svolení neudělil výrobce ve srovnatelné zemi na základě svého objektivního posouzení důvěrné povahy dotčených informací ve vztahu k žalobkyni, ale na základě svého objektivního vztahu s ní coby její obchodní partner, by bylo třeba tento argument zamítnout jako neopodstatněný. Jak vyplývá ze znění čl. 19 odst. 5 základního nařízení, důvody svolení osoby, která poskytla informace, se kterými má být zacházeno důvěrně, na které se vztahuje toto ustanovení, nemají totiž žádný význam z hlediska rozsahu tohoto svolení. Na základě tohoto ustanovení, jak bylo uvedeno v bodě 178 výše, mají totiž orgány povinnost odmítnout poskytnutí uvedených informací, pokud toto svolení nebylo uděleno, a to za jakýchkoli okolností. V tomto ustanovení je pro toto svolení vymezena jediná zvláštní podmínka, podle níž musí být toto svolení určité, tj. výslovné. Tudíž za předpokladu, že by v projednávané věci výrobce ve srovnatelné zemi udělil žalobkyni svolení k tomu, aby získala přístup k informacím, které poskytl Komisi, z toho důvodu, že s tímto podnikem spolupracuje, by tato okolnost nebránila tomu, aby se toto svolení považovalo za skutečnost, na základě které se žalobkyně nachází v objektivní rozdílné situaci ve srovnání s ostatními čínskými vyvázejícími výrobci zahrnutými do vzorku. Na rozdíl od toho, co tvrdila Rada, nelze tudíž žalobkyni vytýkat, že chtěla ohrozit údajnou „systémovou rovnováhu“ z toho důvodu, že se dovolávala svolení, které jí za účelem přístupu k důvěrným informacím udělil výrobce ve srovnatelné zemi výlučně na základě vzájemných vztahů v rámci jejich obchodní spolupráce.
- 193 Z výše uvedeného tedy vyplývá, že Komise uplatnila nesprávný důvod, který vychází z nutnosti dodržet zásadu rovného zacházení, aby odmítla žádost žalobkyně o poskytnutí výpočtů běžné hodnoty. Je proto třeba konstatovat, že Komise přijetím tohoto rozhodnutí, porušila právo žalobkyně na obhajobu. Není totiž zpochybňováno, jak je uvedeno v bodě 136 výše, že tyto výpočty představují v projednávané věci nejdůležitější úvahy ve smyslu čl. 20 odst. 2 základního nařízení, které by měly být žalobkyni poskytnuty k tomu, aby k nim mohla účinně zaujmout své stanovisko před přijetím konečného opatření. Nesprávnost důvodu, který Komise uplatnila k tomu, aby žalobkyni odepřela přístup k těmto výpočtům, proto sama o sobě představuje porušení tohoto práva, které nelze z důvodů uvedených v bodech 150 a 151 napravit tím, že existují i jiné důvody pro toto odmítnutí, jako jsou důvody, které uplatnily orgány v rámci projednávané žaloby.
- 194 Zapáté je ovšem zapotřebí v souladu s judikaturou připomenutou v bodě 81 výše ověřit, zda, jak tvrdí žalobkyně, existovala možnost, že z důvodu nesrovnalosti konstatované v bodě 193 výše by mohlo správní řízení vést k jinému výsledku, čímž by tak došlo ke konkrétnímu zásahu do jejího práva na obhajobu. V této souvislosti je třeba připomenout, že žalobkyně nemá povinnost prokázat, že rozhodnutí orgánů by bylo odlišné, ale pouze to, že taková hypotéza není zcela vyloučena, jelikož by žalobkyně mohla lépe zajistit svou obhajobu, kdyby nedošlo ke zjištěnému procesnímu pochybení



(rozsudek Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware v. Rada, bod 62 výše, EU:C:2009:598, body 81 a 94, rozsudek Rada a Komise v. Interpipe Niko Tube a Interpipe NRTP, bod 81 výše, EU:C:2012:78, body 78 a 79).

- 195 V projednávané věci žalobkyně v této souvislosti tvrdí, že v případě, že by nedošlo k nesrovnalosti, která je konstatována v bodě 193 výše, řízení by mohlo vést k jinému výsledku, neboť by podrobně posoudila stanovení a předložila by vyjádření k výpočtům. Rovněž by mohla, jak tvrdí, poukázat na chyby a ověřit jiné úpravy, než na které upozornila.
- 196 Nejprve je třeba posoudit, zda Komise byla nicméně povinna zamítnout žádost žalobkyně o poskytnutí výpočtů běžné hodnoty na základě jednoho ze dvou důvodů, které orgány uplatnily v rámci projednávané žaloby a které jsou uvedeny v bodech 142 a 143 výše. Jak již Soudní dvůr rozhodl, možnost, že by byl v případě, že by nedošlo k takové nesrovnalosti, jaká byla konstatována v bodě 193 výše, výsledek šetření jiný, totiž musí být vyloučena v případě, kdy by uplatnitelná ustanovení základního nařízení v každém případě Komisi zakazovala vyhovět žádosti žalobkyně (v tomto smyslu a obdobně viz rozsudek Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware v. Rada, bod 62 výše, EU:C:2009:598, bod 109). Jinak řečeno, je třeba ověřit, zda i bez ohledu na nesprávný důvod vycházející z rovného zacházení, který Komise v projednávané věci uplatnila, Komise nicméně neměla žádný prostor pro uvážení, který by jí umožnil vyhovět žádosti žalobkyně o poskytnutí výpočtů běžné hodnoty, a to jak z toho důvodu, že by se jednalo o interní dokument ve smyslu čl. 19 odst. 5 základního nařízení, tak i proto, že by tyto informace byly důvěrné z jejich povahy ve smyslu odst. 1 uvedeného článku.
- 197 Je přitom nutné konstatovat, že v projednávané věci tomu tak není.
- 198 Zprv je třeba uvést, že čl. 19 odst. 5 základního nařízení umožňuje orgánům poskytovat interní dokumenty, jejichž poskytování je tímto nařízením výslovně stanoveno. Zejména s ohledem na účel sladění požadavků vyplývajících z důvěrnosti a práva zúčastněných stran na informace, který vyplývá z judikatury uvedené v bodě 94 výše, je třeba mít za to, že poskytování interních dokumentů je v základním nařízení ve smyslu tohoto ustanovení výslovně stanoveno, jestliže tyto dokumenty obsahují nejdůležitější úvahy ve smyslu čl. 20 odst. 2 základního nařízení. Přitom v projednávané věci je nesporné, jak bylo uvedeno v bodě 136 výše, že výpočty běžné hodnoty představují nejdůležitější úvahy ve smyslu čl. 20 odst. 2 základního nařízení, které by měly být žalobkyni poskytnuty. Kromě toho je rovněž nesporné, jak na jednání orgány potvrdily, že pokud by výpočty běžné hodnoty vycházely z domácích cen žalobkyně a žalobkyně získala zacházení jako s podnikem v tržním hospodářství, Komise by jí mohla tyto výpočty poskytnout. Z toho vyplývá, že za předpokladu, že by kvalifikace interních dokumentů ve smyslu čl. 19 odst. 5 byla u těchto výpočtů správná, nemohla by každopádně v projednávané věci tato skutečnost vést k tomu, aby Komise tyto výpočty běžné hodnoty žalobkyni neposkytla.
- 199 Zadruhé, jak bylo uvedeno v bodech 164 a 165 výše, z ustanovení článku 19 základního nařízení, která se týkají konkrétně zajištění zájmů chráněných důvěrností informací použitých během antidumpingového šetření, ani z judikatury nevyplývá, že by z důvodu ochrany informací souvisejících s obchodním tajemstvím bylo v zásadě nutné vyloučit jakékoli poskytování těchto informací zúčastněným stranám bez ohledu na okolnosti dané věci. Zejména je důležité, aby se posoudila konkrétní situace zúčastněné strany s ohledem na tyto informace, a zejména na postavení, které tato zúčastněná strana zaujímá na dotčeném trhu, ve vztahu k postavení osoby, která informace poskytla, na dotčeném trhu. Kromě toho musí být zájmy, které jsou zajišťovány ochranou obchodního tajemství poměřeny s právem na obhajobu zúčastněných stran.
- 200 V projednávané věci tudíž pouze skutečnost, že informace, které byly poskytnuty výrobcem ve srovnatelné zemi, souvisí s obchodním tajemstvím, nestačí sama o sobě k tomu, aby bylo možné mít za to, že Komise měla v každém případě povinnost odmítnout žádost žalobkyně o poskytnutí výpočtů běžné hodnoty. Tento závěr zjevně nezpochybnuje ani argument orgánů, podle kterého v okamžiku,

kdy Komise zamítla žádost o poskytnutí výpočtů běžné hodnoty, neznala přesný rozsah informací, které žalobkyni poskytl výrobce ve srovnatelné zemi. V tomto ohledu totiž stačí konstatovat, jak ostatně žalobkyně uvedla při jednání, že výrobce ve srovnatelné zemi ve svém dopise ze dne 18. března 2013 (viz bod 35 výše) uvedl, že žalobkyni sám předal informace, na které se vztahovalo svolení, které dal Komisi k tomu, aby tyto informace žalobkyni poskytla. Z toho vyplývá, že od uvedeného okamžiku Komisi nebránilo nic v tom, aby požádala žalobkyni, aby jí poskytla dokumenty, které obdržela od výrobce ve srovnatelné zemi, a tak ověřila obsah informací, které tak žalobkyně měla k dispozici.

- 201 Dále je třeba úvodem rovněž odmítnout argument Rady, podle kterého vzhledem ke skutečnosti, že žalobkyně nepodala žádost, kterou by se na úředníkově pro slyšení domáhala, aby ověřil údaje a výpočty provedené Komisí, žalobkyně neprokázala, že by řízení mohlo vést k jinému výsledku.
- 202 V této souvislosti je třeba uvést, že v článku 15 rozhodnutí 2012/199, uvedeného v bodě 37 výše, se stanoví, že na žádost zúčastněné strany může úředník pro slyšení posoudit informaci, která je ze své povahy důvěrná a nelze ji učinit předmětem shrnutí, k níž dotčená strana nemá přístup, za účelem ověření, jak byla tato informace útvary Komise odpovědnými za šetření použita. V tomto ustanovení je mimo jiné upřesněno, že úředník pro slyšení sdělí straně, která předložila žádost, zda podle jeho názoru mají informace, které této straně nebyly poskytnuty, význam z hlediska její obhajoby, a zda je útvary provádějící šetření řádně zohlednily ve skutkových zjištěních a úvahách, z nichž vycházely při svých závěrech.
- 203 V projednávané věci je však skutečnost, zda se žalobkyně obrátila na úředníka pro slyšení a požádala ho, aby provedl ověření, které je stanoveno v článku 15 rozhodnutí 2012/199, irelevantní. Jak totiž ukazuje jeho obsah, který je připomenut v bodě 202 výše, toto ustanovení se týká pouze informací, které jsou ze své povahy důvěrné ve vztahu k dotčené straně, která se obrátila na úředníka pro slyšení, a ohledně nichž nemá dotčená strana jakékoli právo na to, aby jí byly poskytnuty. Přitom podle závěru, který je uveden v bodě 193 výše, Komise neuplatnila žádný opodstatněný důvod, aby odůvodnila důvěrnou povahu těchto výpočtů běžné hodnoty ve vztahu k žalobkyni. Za těchto podmínek nelze žalobkyni vytýkat, že nepožádala úředníka pro slyšení, aby tyto výpočty ověřil.
- 204 Dále je třeba posoudit, zda podle srovnání s mírou informací, jimiž žalobkyně disponovala v okamžiku, kdy byla její žádost o poskytnutí výpočtů běžné hodnoty odmítnuta, tj. dne 21. března 2013, by jí toto poskytnutí informací umožnilo, jak tvrdí, předložit dodatečné vyjádření, v němž by zejména vymezila nedostatky či navrhla nové úpravy, čímž by řízení mohlo vést k jinému výsledku.
- 205 Jak vyplývá z bodů 26, 27, 32 až 34 výše, informace poskytnuté Komisí během šetření totiž obsahují relativně přesné údaje o metodě, která byla použita pro stanovení běžné hodnoty, jakož i o údajích, typu výrobku podle typu výrobku, které se týkají prodeje žalobkyně na vývoz, které byly srovnány s výpočty běžné hodnoty. Mimoto, jak bylo připomenuto v bodě 35 výše, výrobce ve srovnatelné zemi poskytl žalobkyni interní údaje, které poskytl Komisi, zejména účetní údaje a podrobné údaje, které se týkají jeho cen na indickém trhu, z nichž Komise vycházela při výpočtu běžné hodnoty.
- 206 Na základě těchto údajů, mimo jiné s přihlédnutím ke znalostem z oblasti ekonomie a účetnictví, jimiž obvykle takový podnik, jako je podnik žalobkyně, disponuje, by mohla žalobkyně v zásadě minimálně provést své vlastní výpočty, které se týkají běžné hodnoty, a porovnat konečný výsledek s výsledkem, k němuž na základě stejných údajů tento orgán dospěl. Pakliže by byly žalobkyni v dokumentu poskytujícím konečné informace poskytnuty mimo jiné výpočty, které Komise provedla u typů výrobku pro typy výrobku, pokud jde o prodej na vývoz, žalobkyně by v plném rozsahu mohla provést své vlastní výpočty stran svého dumpingového rozpětí u typu výrobku podle jednotlivého typu výrobku, což mimo jiné na jednání uznala.
- 207 Vzhledem k tomu je nutno konstatovat, že kdyby žalobkyně získala výpočty běžné hodnoty provedené Komisí, byly by tím podstatným způsobem rozšířeny její informace, což by jí umožnilo s ohledem na okolnosti projednávané věci předložit své přesnější vyjádření než vyjádření, které již předložila.

- 208 Předně je zjevné, že skutečnost, že jsou k dispozici podrobné výpočty provedené Komisí, a nikoli pouze údaje, které byly k těmto výpočtům použity, obecně zúčastněným stranám umožňuje předložit vyjádření, která lépe hájí jejich zájmy. Tyto strany takto mohou přesně ověřit způsob, jak Komise tyto údaje využila, a porovnat je s vlastními výpočty, což jim umožní zjistit případné nedostatky na straně Komise, které by jinak nešlo zjistit. Ostatně i postup orgánů svědčí o tom, že tyto orgány se samy domnívají, že skutečnost, že zúčastněné strany mají k dispozici stran stanovení dumpingového rozpětí podrobné výpočty, jim umožňuje účinně uplatňovat jejich právo na obhajobu. Jak uznaly na jednání v odpovědi na otázku Tribunálu, orgány totiž obvykle vyvázejícím výrobcům poskytují podrobné výpočty běžné hodnoty, pakliže tyto výpočty vycházejí z domácího prodeje těchto vyvázejících výrobců. Stejně tak, jak bylo připomenuto v bodě 205 výše, i když Komise odstranila ve vztahu k žalobkyni výpočty běžné hodnoty typu výrobku podle jednotlivých typů výrobku z důvodu důvěrnosti, naopak jí poskytla výpočty odpovídající vývozní ceny u jednotlivých typů výrobku.
- 209 Proto je třeba uvést, že za specifických okolností projednávaného případu, kdy žalobkyně neměla přístup k výpočtům běžné hodnoty, mohla tato skutečnost významněji omezit její možnost předložit relevantní vyjádření, než kdyby bývala měla tyto výpočty k dispozici.
- 210 Žalobkyně měla totiž na využití údajů výrobce ve srovnatelné zemi pouze velmi krátkou dobu. Posledně uvedený výrobce totiž, jak bylo připomenuto v bodě 35 výše, udělil Komisi svolení k poskytnutí těchto údajů dne 18. března 2013 a tentýž den je zároveň poskytl žalobkyni. V tentýž den mimoto požádala žalobkyně Komisi o přístup k výpočtům běžné hodnoty. Proto jestliže lhůta pro předložení vyjádření, kterou Komise stanovila zúčastněným stranám na základě čl. 20 odst. 5 základního nařízení, uplynula dne 25. března 2013, měla žalobkyně maximálně 7 dnů k tomu, aby využila údaje výrobce ve srovnatelné zemi. V této lhůtě mohla žalobkyně zjevně jen obtížně dopočítat, byť část výpočtů běžné hodnoty, neboť – jak uvedla sama žalobkyně na jednání – pro stanovení dumpingového rozpětí byl zohledněn velmi vysoký počet typů výrobku. Podle vyjádření žalobkyně k dokumentu poskytujícímu informace ze dne 25. března 2013 totiž jejich počet činil 1 645 (viz bod 40 výše). Pokud by tudíž žalobkyně měla k dispozici ve stejné lhůtě výpočty běžné hodnoty, které provedla Komise, mohla by vymezit určité nesrovnalosti či určité rozdíly mezi výpočty Komise a svými výpočty, či je přinejmenším v přiměřeném čase zjistit.
- 211 Dále, jak v podstatě tvrdila na jednání žalobkyně, skutečnost, že v projednávané věci neměla k dispozici určité informace, které se týkají metody výpočtu, je rozhodná pro posouzení otázky, zda mohlo řízení vést k jinému výsledku za předpokladu, že by Komise výpočty běžné hodnoty poskytla. Žalobkyně, jak bylo uvedeno v bodech 119 a 120 výše, měla totiž ke dni 18. března 2013 k dispozici pouze obecné informace o metodě, která byla použita pro výpočet běžné hodnoty typů výrobků, u nichž neexistovaly odpovídající typy. K tomuto okamžiku nevěděla, jaký trh a jaké referenční ceny Komise použila pro výpočet tržní hodnoty úpravy běžné hodnoty těchto typů výrobků z důvodu rozdílů fyzických vlastností mezi těmito typy výrobků a odpovídajícími typy výrobků. Přitom, jak vyplývá z bodu 120 výše, tyto typy výrobku, u nichž neexistovaly odpovídající typy, představovaly jednak 83 % prodeje na vývoz veškerých typů výrobku, které byly zohledněny pro výpočet jejího dumpingového rozpětí, a dále představovaly více než 40 % celkového objemu prodeje na vývoz. Pokud by žalobkyně měla k dispozici výpočty běžné hodnoty typu výrobku u jednotlivých typů výrobku, mohla by přinejmenším předložit vyjádření k výsledkům, k nimž vedla tato metoda. Žalobkyně by tak mohla případně porovnat tyto výsledky se svými výsledky, které byly získány na základě jiné metody. Z tohoto důvodu by mohla přesněji zpochybnit metodu, kterou použila Komise, a měla by tudíž příležitost k tomu, aby její vyjádření Komise zohlednila, k čemuž v projednávané věci nedošlo.
- 212 Konečně, jak sama žalobkyně připomenula na jednání, během šetření předložila několik vyjádření na základě informací, které měla již k dispozici, přičemž některá z nich se týkala změny metody výpočtu běžné hodnoty. Jak bylo připomenuto v bodech 45 a 46 výše, orgány právě na základě těchto vyjádření jednak přistoupily na to, že běžná hodnota týkající se dumpingového rozpětí žalobkyně bude vypočítána na základě domácího prodeje výrobce ve srovnatelné zemi a nikoli na základě vypočítání této běžné hodnoty, a jednak zohlednily u tohoto dumpingového rozpětí typy výrobku, u nichž

neexistovaly odpovídající typy, a tudíž stanovily běžnou hodnotu u těchto typů výrobku. Proto lze legitimně předpokládat, že pokud by žalobkyně měla k dispozici výpočty běžné hodnoty na úrovni typu výrobku, které podstatně rozšiřují její informace, jak bylo uvedeno v bodech 207 až 211 výše, mohla by tyto informace využít v co nejširším možném rozsahu k tomu, aby účinně uplatnila své právo na obhajobu.

- 213 Proto vzhledem ke všem důvodům uvedeným v bodech 207 až 212 výše, nelze vyloučit, že pokud by bylo žádosti žalobkyně o poskytnutí výpočtů běžné hodnoty vyhověno, řízení by mohlo vést k jinému výsledku.
- 214 Argumenty předložené orgány neumožňují zpochybnění tohoto závěru. Ostatně je třeba uvést, že orgány se nemohou dovolávat bodu 81 rozsudku Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware v. Rada, bod 62 výše (EU:C:2009:598) na podporu tvrzení, podle kterého žalobkyni přísluší, aby prokázala, že řízení by vedlo k jinému výsledku, pokud by měla k dispozici výpočty běžné hodnoty. Jak vyplývá z bodů 81 a 145 výše, je sice pravda, že v tomto bodě 81 rozsudku Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware v. Rada, bod 62 výše (EU:C:2009:598) Soudní dvůr připomněl zásadu, podle které přísluší žalobci, aby prokázal, že z důvodu procesního nedostatku, na který poukazuje, by mohlo správní řízení vést k jinému výsledku, čímž by tak došlo ke konkrétnímu zásahu do jeho práva na obhajobu. Soudní dvůr ovšem v bodě 94 stejného rozsudku upřesnil dosah této zásady, když uvedl, že dle judikatury z této povinnosti nevyplývá, že by žalobkyně měla prokázat, že rozhodnutí orgánů by bylo odlišné, ale pouze to, že taková hypotéza není zcela vyloučena, jelikož by žalobkyně mohla lépe zajistit svou obhajobu, kdyby nedošlo k dotčenému procesnímu pochybení (viz rozsudek Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware v. Rada, bod 62 výše, EU:C:2009:598, body 81 až 94).
- 215 Za těchto podmínek nelze od žalobkyně požadovat, aby prokázala na základě údajů, které měla k dispozici, že se Komise dopustila pochybení stran stanovení běžné hodnoty, k tomu, aby bylo možné dojít k závěru, že výsledek řízení mohl být jiný, pokud by jí byly poskytnuty výpočty běžné hodnoty.
- 216 Zaprvé s ohledem na skutečnost, že žalobkyně byla informována, jak bylo uvedeno v bodě 201 výše, totiž pouze obecně o metodě, kterou použila Komise, nelze vyloučit, že určité chyby nešlo zjistit jinak než analýzou výpočtů běžné hodnoty typu výrobku pro jednotlivý typ výrobku.
- 217 Zadruhé, jak bylo uvedeno v bodě 210 výše, i za předpokladu, že by žalobkyně mohla vymezit tyto chyby na základě údajů výrobce ve srovnatelné zemi, nemusela mít nutně možnost, aby je zjistila se stejnou rychlostí, což se s ohledem na lhůtu, kterou měla k dispozici, mohlo ukázat pro uplatnění jejího práva na obhajobu jako rozhodující.
- 218 Vzhledem k tomu za těchto okolností skutečnost, kterou uplatňují orgány, a sice že v rámci projednávané žaloby žalobkyně neprokázala existenci pochybení při stanovení běžné hodnoty, nelze každopádně považovat za dostatečný důkaz k tomu, aby se vyloučila jakákoli možnost, že by řízení mohlo vést k jinému výsledku.
- 219 Mimoto ze stejných důvodů nelze považovat za relevantní skutečnost, kterou předložila Rada, a sice že zúčastněné strany nicméně mají poté, co je jim sdělen dokument poskytující konečné informace, podle čl. 20 odst. 5 deset dnů k tomu, aby se k němu vyjádřily. Z výše uvedeného totiž vyplývá, že v projednávané věci se jedná o otázku, zda ve lhůtě, kterou měla žalobkyni konkrétně k dispozici, která byla ovšem kratší než výše uvedená desetidenní lhůta, by jí přístup k výpočtům běžné hodnoty umožnil lépe uplatnit její právo na obhajobu oproti přístupu pouze k podkladovým údajům pro tyto výpočty.
- 220 Konečně v rámci posuzování otázky, zda by v případě, že by nedošlo k porušení, které Tribunál konstatoval v bodě 193 výše, mohl být výsledek řízení jiný, nelze zohlednit skutečnost, kterou uplatňuje Rada, podle které měla žalobkyně každopádně k dispozici dostatečnou míru informací k tomu, aby účinně uplatnila právo na obhajobu. Tato skutečnost je totiž rozhodná pouze z hlediska otázky, zda



došlo k porušení, či nikoli. Nicméně, jak bylo uvedeno v bodě 139 výše, Komise odůvodnila odepření poskytnutí výpočtů běžné hodnoty jediným důvodem, který vycházel z nutnosti dodržet rovné zacházení vůči ostatním vyvážejícím výrobcům zahrnutým do vzorku. Toto odepření tudíž nevychází z okolnosti, že míra informací, které měla žalobkyně k dispozici, byla dostatečná k tomu, aby mohla uplatnit své právo na obhajobu. Jak je uvedeno v bodě 208 výše, i orgány samy měly obecně za to, že s výhradou nezbytnosti dodržet důvěrnou povahu informací představují podrobné výpočty, na nichž je založeno stanovení dumpingového rozpětí hospodářského subjektu, informace, které jsou významné pro posledně uvedený subjekt z hlediska obrany jeho zájmů, a že je proto třeba, aby byly uvedeny v dokumentu poskytujícím prozatímní informace a v dokumentu poskytujícím konečné informace.

221 Z výše uvedeného proto vyplývá, že první výtka prvního žalobního důvodu je opodstatněná, a proto je třeba na základě této výtky vyhovět tomuto žalobnímu důvodu. Proto, a aniž je třeba posuzovat druhý, třetí a pátý žalobní důvod, musí být napadené nařízení zrušeno v rozsahu, v němž se použije na žalobkyni.

### **K nákladům řízení**

222 Podle čl. 134 odst. 1 jednacího řádu Tribunálu se účastníku řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval.

223 Podle čl. 138 odst. 1 jednacího řádu členské státy a orgány, které vstoupily do řízení jako vedlejší účastníci, nesou vlastní náklady.

224 Vzhledem k tomu, že žalobkyně v projednávané věci požadovala náhradu nákladů řízení a Rada neměla ve věci úspěch, je důvodné posledně uvedené uložit náhradu nákladů řízení. Kromě toho Komise jakožto orgán, který vstoupil do řízení jako vedlejší účastník, ponese vlastní náklady řízení.

Z těchto důvodů

TRIBUNÁL (osmý senát)

rozhodl takto:

- 1) Prováděcí nařízení Rady (EU) č. 430/2013 ze dne 13. května 2013 o uložení konečného antidumpingového cla na dovoz příslušenství (fitinek) pro trouby nebo trubky z kujné (tvárné) litiny se závitem pocházejícího z Čínské lidové republiky a Thajska, o konečném výběru prozatímního cla uloženého z tohoto dovozu a o ukončení řízení s ohledem na Indonésii se zrušuje v rozsahu, v němž se použije na společnost Jinan Meide Casting Co. Ltd.**
- 2) Rada Evropské unie ponese vlastní náklady řízení a nahradí náklady vynaložené společností Jinan Meide Casting Co. Ltd.**
- 3) Evropská komise ponese vlastní náklady řízení.**

Gratsias

Kančeva

Wetter

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 30. června 2016.

Vedoucí soudní kanceláře  
E. Coulon

Předseda

## Obsah

Skutečnosti předcházející sporu .....	2
Skutečnosti týkající se řízení v souvislosti se šetřením před přijetím prozatímního nařízení .....	2
Prozatímní nařízení a dokument poskytující prozatímní informace .....	2
Komunikace mezi žalobkyní a Komisí v době po přijetí prozatímního nařízení .....	5
Komunikace mezi žalobkyní a Komisí v době po zaslání dokumentu poskytujícího konečné informace .....	6
Napadené nařízení .....	8
Řízení a návrhová žádání účastnic řízení .....	9
Právní otázky .....	9
Ke čtvrtému žalobnímu důvodu .....	10
K prvnímu žalobnímu důvodu .....	15
Úvodní úvahy .....	15
Ke druhé výtce .....	17
Ke třetí výtce .....	18
K první výtce .....	21
K nákladům řízení .....	37